

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE CATACOMBEN VAN MOORE

N° 2671

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenboudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Catacomben van Moore

HOOFDSTUK I

VERDACHTE BESCHERMING

Men kan gerust zeggen dat er in Los Angeles geen vlieg in een pot jam kan verdrinken, of vijf minuten later weet de hele filmende gemeente het, tenminste als de jam op de ontbijttafel van een filmster stond.

Het was dus heel precies bekend, al weken van tevoren, waar de romanschrijfster Kate Dorn, die zich binnen een paar jaren een wereldreputatie heeft opgebouwd, haar intrek zou nemen, als zij in Los Angeles zou gaan wonen, om in Hollywood aanwezig te kunnen zijn, tijdens de verfilming van haar boek, dat een grote opgang heeft gemaakt en nu een van de bestsellers

is: «Mensen in de stad».

Het hotel, waar zij haar intrek zou nemen, droeg de naam van :«Roosevelt Hotel». Het was splinternieuw, het had veertig verdiepingen, zodat het feitelijk maar een hutje was in vergelijking met vele andere hotels in grote Amerikaanse steden, maar het was duur, luxueus en het bood alle comfort, die een verwende gast maar kan verlangen.

Zoals gezegd, was het uur van haar komst nauwkeurig bekend, en zo werd zij dan al ogenblikkelijk verrast met de mededeling, die zij al of niet prettig kon vinden, dat er een zestigtal journalisten op haar zat te wachten, waaron-

der niet minder dan vijfendertig van vaktijdschriften, dus in dit geval film-bladen.

Bijna de helft van die heren was ook fotograaf, en bovendien waren er nog vijftien, die uitsluitend foto's maakten.

— Vreselijk! zei de beroemde schrijfster met een verschrikte blik in de richting van een deur, die half open stond en waarachter zij een groot aantal heren en fototoestellen dacht te onderscheiden.

— Is het nodig, dat ik de heren dadelijk ontvang?

De vraag was gericht tot de gerant.

— U zult er toch niets op tegen hebben, miss Dorn, die heren nu te woord te staan? Het is toch de gewoonte om gasten van uw standing te interviewen.

— O ja, ik heb er in New York ook al danig van gelust, maar meer dan zes van die heren heb ik toch nooit bij elkaar gezien, zei Kate Dorn zuchtend. In 's hemelsnaam dan maar. Ik ben moe, maar hoe eerder het achter de rug is, hoe liever het mij is. Maar ik hoop toch, dat ik mij eerst wat zal kunnen opfrissen na die lange reis? Ik zie er uit...

— Knap en heel charmant, voltooide de gerant de zin met sombere ernst en op een toon, alsof hij een circulaire van zijn hotel besprak.

Kate Dorn lachte maar eens. Ze kende deze beroepstermen van de Amerikaanse gerants wel. Ze stapte haastig op de lift toe, en achter haar aan liep een jongen van een jaar of veertien, pikzwart, maar in een vuurrood pakje met ontelbare koperen knopen gestoken, die haar twee tassen droeg.

Zij had haar kamers al van tevoren besproken, en alles was voor de beroemde schrijfster in orde gemaakt.

Er ging nauwelijks een kwartier voorbij en toen zag men haar met de lift van de zeventiende verdieping naar de begane grond zakken, in een eenvoudig maar heel charmant pakje, dat haar gestalte op zijn voordeligst deed uitkomen.

Ze was blootshoofds en had alleen maar een handtasje bij zich.

— De sleutel kan ik zeker wel houden, dadelijk na het interview neem ik

een bad, zei zij, tegen de gerant. Ik zal nu de leeuwenkool maar binnengaan.

Kate Dorn greep moedig de knop van de deur, waarachter de schare persmensen zaten te wachten, opende de deur, en riep op zijn Amerikaans gul:

— Hallo, boys, daar ben ik. Maakt het kort en doet het pijnloos.

Met een onderdrukte zucht nam zij plaats en toen begon de marteling, die men een interview is gaan noemen.

Als men voor de eerste keer een interview ondergaat, is het niet zo heel erg, het is de herhaling, die het tot een kwelling maakt.

Kate Dorn probeerde haar gedachten zo goed mogelijk bij het onderwerp te houden, vertelde van haar indrukken, van haar reis, van de wolkenkrabbers, van het Vrijheidsbeeld, de Amerikaanse keuken, de Amerikaanse vrouw, de huzaren in Los Angeles, en tenslotte van haar werk, maar dat kwam op de allerlaatste plaats.

En terwijl ze haar antwoorden opdreunde, nu en dan op de klok kijkend, groepeerden de fotografen zich om haar heen, de lampen flitsten, de sluiters klikten en de zachte tekenpotloden gleden geruisloos over het rustige tekenpapier.

Het duurde ongeveer een half uur en toen scheen iedereen tevreden te zijn. Er begon tenminste plotseling een soort exodus, een algemene vlucht, en geen van de heren scheen het nodig te vinden, afzonderlijk afscheid te nemen van de beroemdheid, die zij juist als een citroen hadden uitgeknepen, want het was al laat, en het was er iedereen om te doen, zo snel mogelijk met zijn copy, zijn foto's en zijn tekeningen naar het redactie bureau te hollen.

Men knikte haar gewoon even toe als een oude bekende, rende haar voorbij, drukte de hoed op het hoofd en was al buiten.

De filmers sleepten hun tassen naar de hal, de dames maakten nog vlug een aantekening over het modieuze costuumpje, dat de beroemde gaste droeg, iemand vroeg nog of zij zelf zou meespelen in een film, wat zij lachend ontkende, en toen was de zaal plotseling

helemaal leeg op een enkele bezoeker na. De man die was blijven zitten, had een niet bijzonder vertrouwwekkend gezicht, bleek, met een sluwe uitdrukking in de ogen, een laag smal voorhoofd en een sterk gehavend gebit, dat met behulp van veel goud weer enigszins bruikbaar was gemaakt.

De man zat heel kalm op zijn stoel en rookte een sigaret, terwijl Kate Dorn wachtte met een verstarde beleefdheids-glimlach om haar lippen, totdat ook hij zou weggaan. Maar toen hij helemaal geen aanstalten maakte, zei zij, enigszins ongeduldig:

— Waarop wacht u nog, mijnheer? Ik heb alles gezegd, wat ik te zeggen had. Erg plezierige indrukken van Amerika. Vrijheidsbeeld: wonderfull; de hotels: enormous; de Amerikanen: awfully nice; de Amerikaanse vrouw: splendid. Ja, wat wilt u, dat ik nou eigenlijk nog meer zeg. Had het dan toch opgeschreven, beste man.

— Ik heb er niet eens naar geluisterd, zei de man schouderophalend. Dacht u dat dat geleuter me iets kon schelen?

— Maar mijn hemel, wat doet u dan eigenlijk hier? Bent u dan geen journalist?

— Ik hoor gelukkig niet bij dat zoodje. Ik heb wel wat anders te doen. Maar ik zag ze hier nu eenmaal allemaal bij elkaar zitten en toen ben ik er maar bij gekomen. Zoudt u de eerste de beste bezoeker, hier hebben ontvangen?

— Beslist niet, antwoordde de schrijfster. Men heeft mij trouwens gewaarschuwd, dat ik hier een beetje voorzichtig moet zijn met het aanknopen van connecties, ziet u. En mag ik nu eindelijk eens weten...

— Met die waarschuwing had men het bij het rechte eind, ging de man onverstoorbaar verder. Het is hier een gevaarlijke stad, miss Dorn. Vrienden of kennissen hebt u hier niet?

— Nog niet.

— Dat laatste woordje getuigt van ijdelheid, mis Dorn, als u mij de opmerking ten goede houdt. Vrienden en kennissen in Hollywood, dat is meestal

niet je ware soort. Men heeft mij verteld, dat u rijk bent, en hier zo goed als alleen staat. U houdt van mooie dingen en sieraden. U moet oppassen, dat het u niet overkomt als dat rare, kleine ding Lillian Daizy, die hier met haar prachtige diamanten te koop ging lopen, en toen van de politie de raad kreeg, die pracht maar gauw weer op te bergen.

Kate Dorn had vol verbazing geluisterd en vroeg nu, met haar sterke, goed gevormde handen op de tafel leunend:

— Waar wilt u eigenlijk heen, mijnheer? Wat bedoelt u met die opmerking?

— Dat zult u straks wel horen. Een jonge en knappe vrouw, die rijk is en die hier als vreemdelinge komt, die heeft bescherming nodig. Welnu, namens mijn vrienden kom ik u die bescherming aanbieden.

— Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer, ik waardeer uw bedoelingen heel erg, maar ik zal van dat aanbod geen gebruik maken.

— Misschien heb ik me niet duidelijk genoeg uitgedrukt, ging de bezoeker op ijskoude toon verder. Ziet u, mijn vrienden en ik zijn geen filantropen. Wij bieden graag onze hulp aan en onze bescherming, maar niet gratis. Wij stellen ons op het standpunt: voor wat, hoort wat.

Kate Dorn was een tintje bleker geworden, maar toch kon ze nog doodkalm zeggen:

— Misschien komt het omdat ik nog niet Amerikaans genoeg denk. Maar ik geloof niet, dat ik u goed begrijp. Wilt u nog iets duidelijker zijn, mijnheer?

— Met genoegen. Het zou ons niets verwonderen als een vrouw in uw omstandigheden in groot gevaar zou komen te verkeren. Zij kan worden bestolen, zij kan worden ontvoerd om een losprijs voor haar te vragen en in het ergste geval kan zij zelfs worden vermoord. Het is hier een gevaarlijke stad, miss Dorn. Welnu, onze vrienden zijn er voor, om zo'n vrouw te beschermen. En ik vind het billijk, dat zij daarvoor een behoorlijke schadeloosstelling

geeft, want ook die vrienden stellen hun leven in de waagschaal.

— En, als de gevraagde het eens in zijn hoofd mocht krijgen voor die betaalde hulp te bedanken?

De man kwam langzaam overeind, waarbij bleek, dat hij heel lang en mager was, en zei met een glimlach, angstaanjagender dan een bedreiging kon zijn:

— Zij, die de omstandigheden hier goed kennen, miss Dorn, slaan zo'n aangeboden hulp nooit af, maar nemen ze graag aan en betalen er goed voor.

— En als ze het desondanks niet doen?

— Dan moeten zij de gevolgen natuurlijk zelf dragen, zei de man, zijn hoed pakkend. Dan kunnen er hele ernstige dingen met hen gebeuren. Dan kon misschien een verdwaalde kogel...

— Uit de pistool van de afgewezen

helper, bijvoorbeeld? vroeg Kate Dorn scherp.

— Dat zeg ik niet.

— En dat is ook heel voorzichtig van u, mijnheer! barstte de jonge vrouw los. Want nu kan ik u niet eens aanklagen wegens afpersing. Gelukkig kan ik u echter wel weg sturen.

— Men stuurde ons maar zelden weg, miss Dorn, zei de bezoeker met sombere nadruk. Of, wie ons de deur wijst, kan dat maar één keer doen. Ik zou me nog maar eens bedenken. U kunt schrijven of een boodschap sturen aan Joe Mackart, Seaside Road. Maar haast u wat, wij wachten niet graag.

En met die woorden vertrok de man en liet Kate Dorn alleen in het grote vertrek. Zij viel op een stoel neer en mompelde geschrokken:

— Er schijnen wel hele eigenaardige gewoonten te heersen in Amerika!

HOOFDSTUK II

OOK RAFFLES HELPT

Nog in de loop van dezelfde middag verliet een grote troep figuranten na de opnamen het terrein van Paramount met afgunstige blikken nagekeken door de honderden, die dezelfde dag voor de hekken hadden moeten blijven staan, die alle kanten om het heiligdom heen staan.

Onder die figuranten bevond zich een man, die bijna een half hoofd boven de anderen uitstak, breed geschouderd en met een borst als een aambeeld.

Hij was heel eenvoudig gekleed, maar maakte absoluut niet de indruk van die hongerigen, die dag in dag uit voor de studio's staan te wachten op werk.

Zonder zich met de anderen te bemoeien, liep hij door het hoge hek, kwam op het reusachtige voorplein en vond na wat wachten een tram, die

hem naar Los Angeles bracht.

Hij reed bijna de hele stad door, langs de geweldige, indrukwekkende wolkenkrabbers, de monsterachtige, op vierkante torens lijkende hotels en de dure huizen, van de grote filmmagnaten.

Hij stapte pas uit de tram toen die niet verder ging en liep verder langs een bijna nieuwe weg, in de richting van de zee.

In de omgeving van de prachtige baai, breidt de stad zich aanzienlijk uit en de rijken hebben daar hun landhuizen neergezet, maar men vindt er ook tal van bungalows, vrij eenvoudig, maar prima beantwoordend aan het doel, die per week en per maand verhuurd worden.

Het was een van deze landhuizen, waar onze zwaargebouwde vriend

naar toe wandelde.

Het was een van de nieuwste en helemaal apart gelegen huizen aan een zijweg, die nog maar juist even met een auto te berijden viel, als het tenminste een goede wagen met voortreffelijke veren was.

Men was hier nauwelijks een kwartier van de kust af, die hier een diepe insnijding had, en vanuit de ramen van de eerste en de enige verdieping kon men de zee zien.

Hier genoot men van een heerlijk uitzicht over de Grote Oceaan. Aan de linkerkant zag men zelfs zonder kijker, de huizen van San Pedro en Long Beach de beroemde badplaatsen.

De reus duwde de met vliegengaas bespannen voordeur open, die in geen enkel huis in die omgeving ontbreekt, kwam in het kleine portaal, nog ruikend naar verse verf, opende nog een deur, en zei tegen de man, die daar achter een eenvoudige bureau zat:

— Present, mylord.

De man achter het bureau keek op, vestigde zijn grote, grijze doordringen-de ogen een ogenblik op de binnenkomende en zei toen:

— Deze dag is niet zonder narigheid verlopen, James!

De reus trok een verbluft gezicht en vroeg:

— Neemt u mij niet kwalijk, mylord, maar hoe kunt u dat weten?

— Dat is uit de uitdrukking van je gezicht en uit de klank van je stem op te maken, James, zei de ander glimlachend. Gelukkig heb jij nog niet geleerd een masker voor te doen. Wil ik jou een ander gezicht geven, dan moet ik je ook zorgvuldig beschilderen. Nu, wat is er gebeurd?

— Ik weet eigenlijk niet eens of het wel de moeite waard is om te vertellen, mylord.

John Raffles, de Grote Avonturier, nam zijn trouwe chauffeur, James Henderson nog eens aandachtig op en zei langzaam:

— Het is belangrijk, James. Vertel het dus maar.

— Dan zal ik kort zijn. U weet natuurlijk, dat die bekende schrijfster,

Kate Dorn, die die mooie boeken geschreven heeft, op het ogenblik hier in Los Angeles woont.

— Haar naam is Dorn, James, Kate Dorn, verbeterde Raffles glimlachend, en ik weet, dat zij dezer dagen haar intrek heeft genomen in het Roosevelt Hotel.

— Nu, vandaag, in de pauze van een repetitie en toen ik overal een beetje liep te spioneren, vertelde zij lachend tegen een man met een vierkant gemillimeterd hoofd, wijduitstaande oren en een kokker van een neus...

— Von Barheim, lichte Raffles hem onmiddellijk in. De beroemde Oostenrijkse regisseur.

— Een Oostenrijker? Hij sprak anders Engels.

— Dat doen bijna alle filmmensen hier. Zij spreken de taal, waarvan het gebruik het meeste voordeel oplevert. Nu, wat vertelde Mevrouw Kate Dorn aan Von Barheim, die jij daar zo wreed-aardig, maar raak, beschreven hebt?

— Ze had bezoek gehad van een man, toen ze nog nauwelijks een half uur in haar hotel was, en die had haar bescherming aangeboden tegen een hoog bedrag. Maar als ze die bescherming niet wilde betalen, dan zou ze nog wel nader van hem horen en dan kon hij niet instaan voor haar veiligheid.

— En je zegt, dat ze dat lachend vertelde? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Als ik het zeggen mag: op de manier van een boer, die kiespijn heeft.

— Het is dan ook een hele ernstige zaak, James, en allesbehalve lachwekkend, en het is goed, dat je het mij verteld hebt. Maar de brutaliteit van de schurken hier, gaat toch werkelijk nog heel wat verder dan wij Europeanen ons zelfs durven voorstellen! Werd er een naam genoemd?

— Ja, Joe Mackart, dat moet de naam geweest zijn van die kerel.

Raffles dacht een ogenblik ingespannen na en merkte toen op:

— Ik geloof, dat ik zijn identiteit wel kan thuis brengen, voor een 35 jaar, achtereenvolgens bankbediende, boekmaker, treinconducteur en hofmeester

op een schip. Het is vreemd, dat men daar meestal mee eindigt en maar zelden begint. Dus nu heeft ook hij de huig naar de wind gehangen en het walgelijke beroep van afperser gekozen. Nu, wij zullen er een stokje voor steken. Je komt net op tijd, Charles.

Deze woorden waren bestemd voor een nog jonge man met blauwe ogen en blond haar, niet groot, maar stevig en lenig gebouwd, die waarschijnlijk net thuisgekomen was van een ritje te paard, want hij droeg breeches en sporen en had zijn karwats en geruit vilt-hoedje nog in de hand.

Raffles vertelde in een paar woorden aan zijn vriend Charles Brand, wat er gebeurd was.

Brand luisterde met een tamelijk somber gezicht en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat wil zeker zeggen, dat we hier voorlopig niet weggaan?

— Daar kun je beslist op rekenen. Ik ga zeker niet weg, vóór ik hier een duchtige opruiming heb helpen houden onder dat tuig, dat hier een hele maatschappij vergiftigt, en arme, ongeruste moeders dwingt, detectives aan te stellen om hun kinderen te bewaken, die de beroemde filmsterren noodzaakt hun huis in een fort te veranderen, en 's avonds liever niet alleen op straat te gaan. Voorlopig heb ik er nog niet genoeg van en in de grond van je hart jij evenmin.

— Maar we hebben ons leven al diverse keren in de waagschaal gesteld!

— Wat zou dat? Wij hebben het gedaan voor een goede zaak. Ten overvloede, heeft het ons toch ook geen windeieren gelegd. Je zult toch zeker niet willen zeggen, dat je er berouw van hebt Loretta Young te hebben geholpen en haar uit de klauwen te hebben gered van de schurken.

— Nee, daar heb ik geen berouw van, maar daartoe had het niet speciaal een beroemde filmster hoeven te zijn! Maar men kan alles overdrijven. Dat avontuurtje had ons bijna ons hachje gekost.

— Je weet wat voor hekel ik heb aan het woordje « bijna », Charles. Wij

zijn nu hier een paar weken, ons doel was, mee te helpen om de Augias-stal schoon te krijgen en mij dunkt, dat wij daarin niet al te slecht geslaagd zijn. Wij kennen al een paar geheimen van de schurken; wij hebben hier in dit eenvoudige huis, waar wij als toeristen leven, al een heel arsenaal van vermoeringen, de plek ligt niet ongunstig, en wij hebben veel zin om door te gaan op deze weg.

— Heb jij er zo bijzonder veel zin in, James? vroeg Brand aan de reus, die bij de deur was blijven staan.

— Het heerlijkste werk wat er bestaat, mijnheer Brand, antwoordde Henderson, met een wrede klank in zijn stem.

— Je ziet, dat ik niet alleen sta in mijn mening, Charles. James, over een kwartier de auto. Ik ga naar Kate Dorn.

— Om wat te doen?

— Om haar onze hulp aan te bieden.

En met deze woorden stond Raffles op en was de kamer al uit, voor Brand nog iets had kunnen zeggen.

Toen hij een kwartier later weer uit zijn slaapkamer terugkwam, zou zelfs Brand moeite hebben gehad in deze deftige, oude heer, die eruit zag als een voormalig senator, de dappere avonturier te herkennen, die bij wijze van sport met zijn vliegtuig over de Oceaan was komen vliegen, en dat louter naar aanleiding van een krantenbericht van nog geen dertig regels, dat betrekking had op de brutale ontvoeringen in deze gezegende steek van Californië, waar men louter goede, edelmoedige mensen zou hebben verwacht.

Toen Raffles naar buiten kwam stond de auto al klaar. Brand, die zich verkleed had, stond bij het lage hek.

— Neem je me niet mee, Edward? vroeg hij op een zachte verwijtende toon.

— Ik ben blij, dat je dat vraagt, Charles. Maar werkelijk, beste kerel, ik heb je bij dit bezoek niet nodig. Binnen drie kwartier kan ik gemakkelijk terug zijn.

En daar hobbelde de auto al over de diepe wagensporen in de nog ongeplaveide zijweg, bereikte de hoofdweg,

kreeg snelheid, en was even later uit het oog verdwenen.

Raffles bereikte vrij snel Los Angeles, een stad, die op een wonderbaarlijke wijze, als het ware uit de grond is geschoten, en die dertig jaren geleden slechts bestond in de vorm van een armzalig vissersplaatsje. Hij vond al heel gemakkelijk het Roosevelt Hotel, waarvan de naam met reusachtige letters boven op het platte dak stond.

Hij parkeerde zijn wagen op de daarvoor bestemde parkeerplaats, ging het hotel binnen en vroeg naar de bekende schrijfster.

Hij kreeg ten antwoord, dat Mrs Kate Dorn er wel was, maar niet gestoord wilde worden. Zij werkte.

Raffles hield aan en zei, dat hij voor een erg belangrijke zaak kwam. Het hielp hem niet; hij kreeg hetzelfde antwoord.

Toen ging hij de conversatiezaal binnen, nam een vel schrijfpapier van het hotel, en schreef daarop met een hand, die door langdurige oefening een totaal ander karakter had gekregen dan zijn eigen handschrift:

«Ik raad u in uw eigen belang aan, Mrs Dorn, mij tien minuten te woord te staan. U hebt het aanbod van Mackart afgeslagen en u daardoor hele machtige vijanden gemaakt. Ik echter wil en kan u helpen. J. R.»

Hij vouwde deze brief dicht, deed hem in de enveloppe, sloot deze heel zorgvuldig, adresseerde ze, wenkte een loopjongen bij zich, en stuurde die met de brief weg.

Vijf minuten later was de jongen terug met zijn eigen opengescheurde enveloppe, waarop de bekende schrijfster met haar grote, regelmatige mannenhand geschreven had:

«Als u mij niet onmiddellijk met rust laat, zal ik verzoeken, de hoteldetective op u af te sturen».

Raffles glimlachte maar eens, stak de enveloppe bij zich, om ze bij zijn verzameling te voegen, stapte kalm op de lift toe, drukte de negerjongen, die de lift bediende, een geldstukje in de hand en vroeg onder het naar boven gaan, naar de kamer van Mrs Kate Dorn.

En het negerjongetje, van niets wetend, noemde hem onmiddellijk het nummer en de étage.

— Slaapkamer met badkamer en salon. Men hoeft niet te vragen of onze schrijfster succes heeft, mompelde Raffles in zich zelf. Laat eens zien, dit moet haar deur zijn.

Hij klopte aan en een ongeduldige stem binnen, zei:

— Ik wil niet gestoord worden. Wil men mij dan dwingen om een ander hotel op te zoeken?

— Ik ben de hoteldetektive, Mrs. Dorn.

Er werd een stoel verschoven, het geluid van teruggeschoven grendels, de deur ging open en Kate Dorn vertoonde zich als een woedende godin, die door een nietige aardworm in haar overpeinzingen gestoord wordt. Maar haar ogen schoten vlammen, toen zij zag, dat het de detective niet eens was.

Voor zij echter de deur dicht had kunnen gooien, was Raffles al binnen, heel kalm opmerkend:

— Merkwaardig, hoe die eenvoudige truc steeds opgaat. Niet ten onrechte zei de wijsgeer: «Eenvoud is het kenmerk van het ware!» Ja, zo had ik mij u zo ongeveer voorgesteld. Zonder bepaald knap te zijn, is uw gezicht heel interessant. Ik merk, dat u heel weinig make-up gebruikt en toch welke glans in die ogen, en wat een prachtig besneden mond. Is u er boos om, dat ik dit alles zeg?

— Al zou ik nog zo boos zijn, ik zou het niet kunnen zeggen, mijnheer. U ziet mij met stomheid geslagen over zoveel brutaliteit.

— Des te beter. Bij een vrouw komt zoiets weinig voor, en ik ga er dan ook vlug misbruik van maken. Kunt u met vuurwapens omgaan?

— Nee, en daar heb ik nu spijt van, zei Kate Dorn veelbetekenend. Ik hoef u natuurlijk niet te vragen of u de man bent, die het briefje schreef?

— Ik bewonder uw inzicht. Ja, ik ben die man. U wilde mij niet ontvangen en ik moest daarom dit middel wel toepassen.

— Waarom? Waarom bent u niet ge-

woon weggegaan?

— Omdat ik dan mijn doel zou hebben misgelopen u te waarschuwen tegen uw vijanden.

— Ik kan mijzelf heel goed beschermen, mijnheer!

— Die overtuiging zou u helpen in Londen, Parijs, Brussel, misschien, ofschoon het in die steden op dit ogenblik ook al geen paradijs meer is, maar hier gaat ze niet op, gelooft u mij.

— En de politie dan? Waarvoor dient die hier dan?

Raffles keek de schrijfster een ogenblik bestraffend aan, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— U bent hier gekomen om een boek over Amerika te schrijven en u vraagt waar de politie hier voor dient? Wel, zij dient hier om proces-verbaal tegen u op te maken, als u te hard in uw auto rijdt of links houdt en dat is ongeveer alles. U haalt spottend uw schouders op, omdat u denkt dat ik overdrijf. Wacht u maar!

— Mijnheer, alstublieft, laten wij kort zijn. U komt mij hier hulp aanbieden, die ik beslist niet nodig denk te hebben en natuurlijk niet gratis.

— U vergist zich, Mrs Dorn, hoe vreemd dit misschien ook klinkt. Ziet u, ik heb een soort tarief. Het is een feit, dat ik mijn diensten, ook de ongevraagde, wel eens verkoop. Maar kunstenaars behandel ik gratis, net als sommige tandartsen. Ik weet niet of het u welkom is of ik u dat zeg, maar u bent mij sympathiek.

— Heel vereerd, mijnheer. Dus u wilt mij gratis beschermen tegen ja, tegen wat eigenlijk?

— Tegen een paar revolverkogels, bijvoorbeeld.

— Meent u dat nou in volle ernst?

— In volle ernst, Mrs Dorn. Het is wel duidelijk te zien, dat u hier niet bekend bent. En u hebt zeker ook altijd gedacht, dat de kranten, om stof verlegen, sterk overdrijven. Ik ontken niet, dat ze dat dikwijls doen, maar dat dan hoofdzakelijk op politiek terrein. Wat de schurken hier niet durven, daar kunt u zich eenvoudig geen voorstelling van maken. Moet ik u dan nog wijzen op

het voorbeeld van die ongelukkige Chesters? Is het u dan niet bekend, dat een miljonair van naam nog pas onlangs honderdvijftig duizend dollar heeft moeten betalen voor het behoud van zijn leven? Niets is hier onmogelijk, onderhoud dat goed!

Voor het eerst verbleekte de bekende schrijfster een beetje en haar levendige, blauwgrijze ogen kregen een angstige uitdrukking.

Na enige ogenblikken vroeg zij:

— Wie en wat bent u, mijnheer?

— Ik ben de man, die Clara Bow en Loretta Young uit de handen van de schurken gered heeft.

Van bleek werd Kate Dorn vuurrood en zij stamelde:

— John Raffles? Maar, dat kan niet. Een verzinzel, een romanfiguur. U wilt mij toch niet wijsmaken, dat hij werkelijk bestaat?

— Hij zit voor u, Mrs. Dorn, in levende lijve. En dat hij wel degelijk bestaat, kunt u onderzoeken in de archieven van de Londense politie. U ziet mij nu al met heel andere ogen. Mijn ijdelheid is gestreeld, want ik merk, dat ik uw belangstelling heb weten te wekken. U denkt, dat ik een kostelijk figuur voor een boek van u zou zijn, maar zover zijn we nog lang niet, Mrs. Dorn. Wel echter...

Raffles viel zichzelf plotseling in de rede.

Met een katachtige sprong, die voor een oude heer van zijn uiterlijk verrassend genoeg was, veerde hij van zijn stoel op, was in twee sprongen bij de deur en rukte ze open.

Hij keek links en rechts de gang in, deed een paar stappen naar buiten, kwam langzaam terug en zei zacht, nog op de drempel staande:

— Doet u die tussendeur eens open en kijk goed of er iemand in uw slaapkamer was. U bent toch niet bang?

Kate Dorn was wel degelijk een beetje bang, maar ze zou het voor geen geld hebben willen laten merken.

Ook zij liep dus op haar tenen naar de tussendeur en opende ze vlug.

De slaapkamer was heel overzichtelijk, het bed was laag bij de grond, zodat

zelfs de magerste man er geen plaats onder had kunnen vinden, en er was wel een ijzeren balkon, maar de gordijnen waren allen ver opengeschoven.

Raffles was weer in de gang gaan kijken, maar toen hij zag, dat de schrijfster langzaam en ontkennend het hoofd schudde, kwam hij weer binnen, sloot de deur, ging zelf naar de tussendeur toe, liep haar voorbij, en deed de deur naar de badkamer open.

En dat alles zo zacht en vlug, dat Kate Dorn alle reden had overtuigd te zijn, dat die man net de waarheid had gezegd, dat hij werkelijk de beroemde Raffles was.

De badkamer was vrij groot, maar

geen muis had er zich kunnen verbergen. Raffles kwam terug en zijn scherpe ogen, plotseling donker en hard geworden, zwierven overal rond, tot zij ten slotte rusten bleven op het balkonraam van de kleine salon. Hij liep er naar toe, betastte de lichtkleurige gordijnen, hief een voorwerp aan een koord op, en vroeg lakoniek:

— Weet u wat dat is?

— Ja zeker, het gordijnkoord met de houten knop.

— Daar lijkt het ook sprekend op, maar het is een microfoon. Het is jammer, Mrs. Dorn, maar een groot gedeelte van ons gesprek is afgeluisterd.

HOOFDSTUK III

MOOIE ANDREE

Waarschijnlijk voor het eerst van haar leven was Vicky Baum werkelijk bang.

De slanke, blanke hand, waarmee zij het koord betastte, trilde.

Het leek inderdaad precies een heel gewoon gordijnkoord, en de knop leek op een van die geelhouten knoppen, zoals ze ook in de duurste hotels, daar in het westen van Amerika bij honderdduizenden gebruikt worden.

Maar deze knop was hol en heel duidelijk kon men de microfoon daarbinnen voelen en zien.

De jonge vrouw staarde Raffles met grote, verschrikte ogen aan en stamelde:

— Wat, wat betekent dat?

— Wel, het is nogal eenvoudig. De kerels hebben hier natuurlijk een handlanger in het hotel, zoals ze in alle hotels, groot en klein, hun mannetjes hebben. U zegt, dat men daar maatregelen tegen moet nemen, maar men kan het nu eenmaal niet voorkomen en het is

een feit, dat er onder elk hotelpersoneel van twee tot vijf procent spionnen zijn.

— Maar dat is verschrikkelijk wat u mij daar vertelt, riep de schrijfster uit, terwijl zij de handen in elkaar sloeg.

— Het is zeker niet leuk om zo iets te horen, mevrouw, maar het is nu eenmaal de waarheid. Overigens, u hoeft mij immers niet te geloven en alleen maar naar dit kleine apparaatje te kijken. U ziet, dat dit snoer door een kleine opening boven bij het plafond gaat. Men moet aan het snoer hebben getrokken aan de andere kant van de muur, en wat ik hoorde, was het tikken van deze microfoon tegen de tussenmuur. Een ogenblikje graag.

Raffles was in een wip de deur uit en een paar stappen brachten hem voor de deur van de aangrenzende kamer. Zoals hij wel gedacht had, was deze gesloten, maar Raffles had zich nog nooit laten tegenhouden door een gewoon kamerslot en in een paar tellen had zijn

loper de deur open.

Voor alle zekerheid had hij zijn revolver gepakt, maar die hoefde geen dienst te doen, want de kamer was leeg.

In de hoek bij het raam, het dichtst bij de kamer van Kate Dorn, was een kleine opening, en daar stak het uiteinde van het snoer doorheen. Het bewoog zelfs nog, men had de versterker echter losgemaakt.

— Nu, daar kunnen we nog plezier van beleven, bromde Raffles in zich zelf. De man of de vrouw, die hier luisterde, moest natuurlijk de beschikking hebben of over een sleutel, of over een pass-partout, zoals bijvoorbeeld, de gerant er een heeft om in geval van nood iedere deur in dit hotel te kunnen openen. Wij zijn gewaarschuwd, maar tegen een hele hoge prijs, moet ik vrezen. Want ik ben onopgemerkt in dit hotel gekomen, maar het is de vraag of ik er ook onopgemerkt weer uitkom.

Hij keek even naar de grond, in de hoop, daar iets te zullen vinden, maar daar kon hij niets bijzonders ontdekken.

In het kristallen asbakje echter, dat in geen enkele Amerikaanse logeerkamer ontbreekt, lag iets, dat onmiddellijk zijn aandacht trok. Het was een nog smeulend eindje sigaret.

Raffles hield het bakje, met het peukje er in, onder zijn neus, snoof de geur van de reuk op, herhaalde dit met nog meer aandacht, doofde toen het eindje sigaret, en borg het zorgvuldig in een afzonderlijk vakje van zijn étui met fijne instrumenten.

De spion moest die sigaret gerookt hebben, want deze kamer was niet verhuurd. Raffles had dat niet alleen onderzocht, maar bovendien toonde het vertrek het eigenaardige beeld van iedere hotelkamer, die tijdelijk buiten gebruik is gesteld.

De spion had dus op zijn doolie gemak kunnen luisteren, in de wetenschap, dat hij niet zou worden gestoord, en het was alleen een toeval geweest, dat hem aan het snoer had doen trekken zedat de microfoon tegen de muur getikt had en dan nog zou alleen het wantrouwende, scherpe oor van Raffles dat

hebben opgemerkt.

Raffles verliet het vertrek, na zich degelijk te hebben overtuigd, dat niemand hem zag, en liep weer bij de schrijfster binnen, die daar nog altijd met grote, ongeruste ogen op dezelfde plaats zat.

— Er is iemand geweest, zei hij lakoniek. En natuurlijk iemand van het personeel. Dit hotel heeft 460 bedienden, en het lijkt dus op het eerste gezicht onmogelijk, de spion daaruit te halen. Wij zullen echter ons best doen. Begint u nu ook in te zien, madame, dat ik gelijk had toen ik u waarschuwde? De schurken hebben in u een willig slachtoffer menen te zien, rijk, zonder bescherming, een vrouw, een vreemdelinge nog wel, die men gemakkelijk schrik kan aanjagen.

— Misschien hadden zij daar wel gelijk in, mompelde Kate Dorn nu. Aanvankelijk dacht ik, dat een weigering van mij voldoende zou zijn. En dan was daar nog altijd de politie, zo dacht ik. Ik dacht, de politie is tenminste nog altijd betrouwbaar.

— Helaas, dat kan men van de Amerikaanse politie niet in alle gevallen meer zeggen, zei Raffles. En nu herhaal ik mijn vraag, mevrouw. Wilt u mij toestaan om u te helpen? En dat zonder enige kosten uwerzijds. Ik zeg u nogmaals, dat het van mijn kant deze keer in hoofdzaak sport is. En bovendien ben ik van plan, de schurken, waar ik maar kan, te plunderen.

De schrijfster vestigde haar grote ogen een tijdlang zwijgend en onderzoekend op Raffles en zei toen onzeker:

— Beseft u, dat het een hele onderneming is, om een soort compagnonschap te sluiten met iemand, die uw naam draagt?

— Voor een schrijfster mag niets een bezwaar zijn, madame. Zegt u mij eens, gelooft u dat ik een schurk ben?

— Verre van dat, riep Kate Dorn, dadelijk levendig. Ik heb u voor een fietse ge houden, nooit voor een beest. Integendeel, men heeft mij vaak staaltjes verteld van uw edelmoedigheid en dapperheid, die mij daden denken: « het

moest eens waar zijn, dat zo'n man in werkelijkheid bestond!»

— En nu hij dus bestaat? vroeg Raffles glimlachend.

— Nu, nu, wel daar heeft u mijn hand. Nog nooit heb ik zo iets romantisch beleefd en, dit is de waarheid, ik ben echt blij, dat ik kennis met u heb mogen maken.

— Mag ik hieruit afleiden, madame, dat mijn hulp u welkom is?

— Ik verkeer dus in gevaar, denkt u?

— In groot gevaar mevrouw. Twijfel daar toch geen ogenblik aan. U kent de toestanden hier niet. Nog groteren en rijkeren dan u, hebben met het duurste dat de mens bezit, hun leven, moeten betalen voor hun weigering de ongevraagde hulp van die schurken te aanvaarden.

— Maar, als ik nu eens betaalde?

— Dat kunt u natuurlijk doen en u zult daar dan een zekere mate van veiligheid door genieten, todat de voorvoerder van een concurrerende bende bij u komt en u precies hetzelfde aanbiedt. Nu wij dan intussen een soort overeenkomst getroffen hebben, zou ik u willen aanraden, u voorlopig te houden, alsof u wel oren hebt naar hun voorstel. De spion heeft u in ieder geval mijn hulp niet horen aannemen en verkeert dus in het onzekere over uw voornemens.

— Maar hij zal aandringen op betaling, die kerel.

— Betaal hem dan ook, maar alleen op de manier en op het tijdstip, dat ik u precies zal laten weten. Ik zie aan uw gezicht, dat u mijn hulp op die manier nogal duur vindt. Maar wees gerust, u krijgt die terug, ook als ik niet zou slagen, want ik ben het die u dan tot dat gevaarlijke spelletje verleid heb.

— De kerel zei, dat ik, als ik zijn voorstel aanvaardde, een boodschap moest sturen naar zijn huis in Seaside Road.

— Daar zult u zich dan ook aan moeten houden, maar u moet mij toestaan die boodschap voor u op te stellen.

— Wij praten daar nu weer over, maar weet u zeker, dat men ons nu niet

kan af luisteren?

— Beslist zeker, antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij het snoer liet zien, dat hij uit de opening had getrokken.

— Tenslotte, zou het volgens u niets helpen die Mackart aan te klagen wegens afpersing?

— Totaal niets. Hebt u soms enig bewijs? Was er iemand bij het gesprek tegenwoordig? Hebt u een regel schrift van hem? Nee, nietwaar. O, ze zijn slimmer dan u denkt en geven zich niet zo gemakkelijk bloot. Zij zorgen er wel voor, dat hun slachtoffers geen houvast krijgen. Hij zal eenvoudig het hele gesprek ontkennen. En zelfs al deed hij het niet, hij heeft u toch zijn hulp aangeboden?

— Tegen betaling.

— Dat is wel zo, maar dat verandert niets aan de zaak.

— Zal ik het briefje nu direkt schrijven volgens uw aanwijzing?

— Dat in geen geval. Vergeet niet, dat men ons afgeluisterd heeft. Kwam dat briefje nu zo dadelijk na ons gesprek, dan zou Mackart immers direkt begrijpen, dat wij hem in een hinderlaag willen lokken. Nee, daarmee moeten wij op zijn minst nog een volle dag wachten. Dan heeft het althans de schijn, of u zich bedacht heeft en van mijn hulp geen gebruik wil maken.

— Zouden zij gemerkt hebben, dat hun spionage ontdekt is?

— Ik hoop van niet, zei Raffles ernstig. Ik ben echter bang van wel. En in elk geval, dat er een man van mijn uiterlijk is binnengegaan bij u, dat weten zij wel.

— U bent dus nu vermoemd? vroeg Kate Dorn, hem met de grootste belangstelling monsterend.

— In werkelijkheid zie ik er heel anders uit, antwoordde Raffles. Ik zal natuurlijk nog vaker met u in aanraking komen, onder andere gedaanten, en omdat u mij dan waarschijnlijk niet herkennen zult, moeten wij een soort «shibboleth» of wachtwoord bedenken.

Raffles had in zijn zak gevoeld, en haalde er een ivoren fiche uit, die hij met het grootste gemak tussen duim en

vinger in tweeën brak, met een fijne gekartelde lijn. Hij gaf haar de ene helft van het plaatje met de woorden:

— Dit is wel afdoende. De mogelijkheid dat een ander dergelijk plaatje precies op dezelfde manier en dezelfde breuklijn zou doorbreken, kan gerust verwaarloosd worden. Zorg dat u het steeds bij u hebt. En nu neem ik voorlopig afscheid van u. U heeft toch telefoon hier?

— Die heb ik, maar kan men ons daarbij niet af luisteren?

— Dat kan men zeker. Daar heb ik echter op gerekend. Hier is een uiterst eenvoudige code met cijfers, die u kunt gebruiken, als u mij iets te zeggen hebt en naast u kunt neerleggen, als ik met u spreek. Hoe eenvoudig ook voor iemand die de sleutel bezit, is het niet te ontcijferen en zeker niet, als het zo vlug moet gaan als het volgen van een telefoongesprek.

Kate Dorn was gaan staan en Raffles dacht, dat zij bijna even groot was als hijzelf.

Haar lippen beefden heel even, toen zij Raffles de hand toestak en sprak:

— Ik kan het niet helpen, ik moet u een hand geven. Dat u mij zo wilt helpen, mij, een wildvreemde.

— Een schrijfster van uw kaliber, mevrouw, is voor niemand een vreemde, zei Raffles, even de fijne, blanke vingers drukkend. Wacht op mijn berichten. Zeg tegen niemand iets van ons gesprek, vertrouw op mij. Ik moet nu allereerst proberen uit het hotel te komen, zonder dat men mij kan volgen. Ik moet mijn woonplaats in deze stad zo lang mogelijk geheim zien te houden.

— Mag ik die ook niet weten? vroeg Kate Dorn, met even iets van behaagzucht in haar heldere ogen en haar stem.

— Het zou ons allebei maar in gevaar brengen, madame. Het is beter, dat u het adres niet kent. Maar mocht u mij plotseling voor het een of ander nodig hebben en toch geen zin hebben de politie te hulp te roepen, dan is dit mijn telefoonnummer. U zult het natuurlijk vergeefs in de gids zoeken, het

is een van de talloze telefoonnummers van Paramount. Degene, die het opvangt, is volkomen betrouwbaar. En des te betrouwbaarder, omdat hij toch niet weet waarover het zal gaan, als u gebruik maakt van de code. Tenslotte, mocht Mackart in de loop van de dag nogmaals komen vragen, of een boodschap sturen, houdt u dan, alsof u nog aarzelt, maar op de duur wel zult toegeven. Wij zullen hem er in laten lopen, dat belooft ik u.

Raffles boog als een deftige heer van zekere leeftijd voor een mooie vrouw hoort te buigen, daarop verliet hij de kamer en liet de schrijfster achter in een toestand, zoals zij nog niet zelf gekend had, en nog nauwelijks in een van haar boeken had beschreven.

Raffles echter liep vlug en zonder enig gebruik te maken, door de brede hotelgang, tot hij een lift zag.

De lift kwam net naar boven. Zij stopte, de deur ging open en een paar hotelgasten kwamen naar buiten.

Raffles wachtte totdat de lift haar tocht naar nog hoger sferen had voortgezet, en doodde de tijd met te kijken naar het komen en gaan van het goed afgerichte, zwijgende en vlugge personeel.

Onder al die elegante kamerkatjes, onder die kelners met hun gladde gezichten en hun gladde manieren, moest een man of een vrouw zijn, die ook een spion was. Dat een gast het gesprek gedeeltelijk zou hebben afgeluisterd, was onaannemelijk. Die zou zich daartoe aan een veel te groot gevaar moeten blootstellen en bovendien was het hele komplot nauwelijks een dag oud.

Eindelijk kwam de lift weer terug, Raffles stapte er in en onmiddellijk waren al zijn zenuwen gespannen als vioolsnaren, eenvoudig omdat zijn reuk werd geprikkeld.

Hij rook precies dezelfde sigarettenlucht, die hij nog geen tien minuten geleden in de neus had gekregen en goed had onthouden.

Hij was met nog twee andere personen in de lift, waaronder een oude dame, die een kruik gebruikte, en de andere, een jongere heer, hoorde blijk-

baar bij haar, want zij sprak levendig met hem.

Beneden gekomen, verlieten deze twee de lift en de jongen wachtte tot ook de heer met het witte haar zou uitstappen, maar inplaats daarvan voelde hij een geldstukje in de hand duwen en hoorde hij die heer met een zachte stem vragen:

— Is deze lift alleen bestemd voor gasten?

— Eigenlijk wel, mijnheer, antwoordde de jongen aarzelend.

— Dat woordje wil zeggen, dat het personeel er dus ook wel eens gebruik van maakt, als er geen controleur in de buurt is, zei Raffles glimlachend. Zo net heb je dus zeker clandestien een van de kelners naar boven gebracht?

De jongen kreeg een kleur, en Raffles voegde er direkt aan toe:

— Ik zie het al, het was geen kelner, maar een kamermisje. Jij begint al vroeg, jongeman. Ik taxeer je op een jaar of veertien, vijftien. Knap, dat kamermisje?

— Mijnheer, om zo in te bijten, zei de jongen geestdriftig.

— Ja, jij ziet er uit alsof je blond prefereert.

— Eigenlijk is ze rossig, mijnheer. Maar daar houd ik juist van. En dan heeft ze van die groenige ogen, die door je heen gaan.

— En ze heet natuurlijk Maisy of Daisy, zei Raffles langs zijn neus weg.

— Nee, Mijnheer, ze heeft een veel mooiere naam, ze heet Andrée, op zijn Frans.

— Prachtig. Jammer, dat ze zulke bruine vingertoppen heeft.

— Bruine vingertoppen? herhaalde de jongen verbluft. O, omdat ze zoveel rookt, bedoelt u? Ja, dat kan ze maar niet laten, je ziet haar altijd met een sigaret in haar mond, als er niemand kijkt. En ze zullen er haar daarom nog eens uitgooien, dat zult u zien.

— Nu, dan trouw je natuurlijk direkt met haar, zei Raffles, de jongen in zijn groene pakje op de schouder kloppend.

Er kwamen net een paar gasten aanlopen, die naar boven moesten, en Raf-

fles stapte dus uit de lift, maar hij verliet het hotel nog niet, doch stapte gewoon in een van de andere liften, die weer naar boven ging. Dat was gemakkelijk, want er waren er niet minder dan acht op een rijtje.

Hij had een lift getroffen, die om de tiende verdieping stopte, en het toeval scheen hem bij die keuze gunstig te zijn geweest, want toen hij op de dertigste verdieping uitstapte, zag hij in een dwarsgang een kamermisje, met een zwart japonnetje aan en een witte kraag om haar hals, die haastig een sigaret wegmoffelde op het horen van voetstappen, maar toch niet zo vlug of er dreef een vleugje van de rook in de richting van Raffles, die nu bijna zeker was, dat hij op het spoor was van het wild.

Hij nam het misje tersluiks scherp op en zag dat de beschrijving van haar jeugdige aanbieder volkomen klopte.

Ze was ongetwijfeld heel knap, ze had de blanke tint van alle rossige vrouwen, haar ogen hadden een zeegroene kleur en haar roestkleurig haar was als een aureool om haar hoofd.

— En nu is het zaak te proberen hier weg te komen, zonder dat ik een paar van haar handlangers achter mijn broek krijg, zei Raffles binnensmonds, voor de vierde keer die dag in een lift van het Roosevelt hotel stappend.

In de hall stond hij een ogenblik besluiteloos stil.

Door de telkens en telkens in beweging zijnde draaideur zag hij op het trottoir een paar mannen drementen, van wie de gezichten hem allesbehalve aanstonden.

De grote Amerikaanse steden zijn ongetwijfeld rijk aan mannen met verdachte tronieën, maar deze schenen heel speciaal aandacht te hebben voor het hotel, en vooral aan de mensen, die het verlieten.

En plotseling begon Raffles voor zich heen te glimlachen en mompelde:

— Ik, ezel, waarom maak ik mij bezorgd? Ik heb er toch op gerekend en als zij op de oude heer met het eerbiedwaardig uiterlijk wachten, dan zullen zij geduld moeten oefenen.

Hij keek onderzoekend om zich heen en liep toen in de richting van de toiletten, ingericht met die overdadige weelde, die men alleen in de Amerikaanse hotels vindt.

Hij bevond zich in een vrij groot voortrek, met vaste wastafels, flesjes odeur enzovoorts; het geluk was met hem.

Haastig draaide hij de sleutel in het slot van de deur naar de gangen, deed zijn overjas uit, maakte er een pakje van, trok toen ook zijn colbert uit, draaide de mouwen binnenste buiten en toen hij het weer had aangetrokken, droeg hij een vrij lange chauffeursuniform van chocolade-bruin laken, met dof koperen knopen versierd.

Toen nam hij de voortreffelijk gemaakte witte pruik af, wreef de rimpels uit zijn gezicht, verwijderde de trekpleisters, die een heel andere uitdrukking aan zijn ogen hadden gegeven en hem smaller hadden gemaakt, en wreef zijn gezicht met vlugge bewegingen in met een kleurloze vloeistof, die de huid bijna dadelijk in de lucht lichtbruin kleurde.

Een uniformpet, ook uit de jas, met haar diepe zakken opgediept, voltooide de gedaanteverwisseling, die nauwelijks twee minuten in beslag had genomen.

Raffles liep weer naar buiten, net toen een neger in uniform kwam aanlopen, die echter geen notitie van hem nam.

En zo verliet Raffles het hotel, niet door de voordeur, maar door een van de deuren voor het personeel, de kruiers, de chauffeurs, de koks en alle andere bedienden.

Ook daar zag hij een paar mannen met weinig geruststellende gezichten, maar die keken nauwelijks naar hem om, toen hij, zachtjes fluitend en met de handen in de zakken wegstapte.

Een half uur later zat Raffles weer in de woonkamer van zijn pas gehuurde villa, en vertelde Brand alles precies keurig, wat hem overkomen was en liet hem zelfs het eindje sigaret zien met de woorden:

— Op het toneel zou men de truc versleten noemen, maar in werkelijkheid bewijzen die peukjes nog wel eens hun nut. Zelfs aan dat gedoofde stukje kun je nog ruiken, dat het die sterk gesausde Virginia sigaret is, en wel van een bijzonder soort, die niet heel veel liefhebbers heeft. Ze is bovendien erg zwaar en maar weinig vrouwen kunnen ze verdragen.

Er gebeurde verder in de loop van de avond niets belangrijks meer, maar om elf uur werd er een telegram bezorgd en toen Raffles het opende, bleek het niets dan een reeks cijfers te bevatten, maar die cijfers moesten wel van belang zijn, want Raffles gooide het blauwe papier dadelijk op tafel, sprong op en zei:

— Kate Dorn is in gevaar, Charles, ik ga onmiddellijk naar haar toe!

HOOFDSTUK IV

DE CENTRALE VAN « MOONSHINE PALACE »

Brand had snel een blik op het telegram geworpen en zei verschrikt:

— Bedenk wel wat je doet, Edward. Het kan een valstrik zijn.

— Onmogelijk, Charles, zij kennen

toch mijn adres niet!

— Maar zij ook niet!

— Ik heb haar een van de nummers van Paramount opgegeven en de eigenaar van dat nummer kan ervoor ge-

zorgd hebben, dat het doorgestuurd werd.

— Maar het heeft geen eigenaar; het is het nummer van een hele afdeling, waar wel dertig mensen zitten.

— Charles, een van die mensen was toch al voldoende, antwoordde Raffles glimlachend. Als het telegram daar op die afdeling kwam, en werd opengemaakt, wist hij, alleen al omdat hij geen cijferschrift had, wat hij er verder mee te doen had.

— Kent hij het cijferschrift dan ook? vroeg Brand verschrikt?

— Zie je mij voor zo gek aan, om dat bekend te maken? De man hoefde toch alleen de cijfers in dezelfde volgorde door te zenden.

— Ik blijf het gevaarlijk noemen, dat die man weet dat we hier wonen.

— Waarom? Hij kent mij als Brown en hij heeft vrij grote verplichtingen aan mij. Van die verplichtingen, Charles, die men nooit kan vergeten. Praat er maar niet verder over, zij heeft het telegram zelf verzonden, want buiten ons is zij de enige die de sleutel heeft. En ze verkeert in gevaar, lees trouwens zelf maar.

Brand nam het telegram van de tafel op en ontcijferde zonder veel moeite:

«De bewuste opnieuw gekomen. Heeft mij het mes op de keel gezet. Moest de toezegging doen, vannacht om twaalf uur in kamer zeventien van het Hollywood Hotel te komen, met een bedrag van vijftigduizend dollar, voorlopig. Ik durf niet meer weigeren en zal er heengaan. Maar help mij, desnoods met de politie».

Brand smiet het telegram weer op de tafel en schreeuwde bijna uit:

— Maar dat is gekkenwerk! Waarom haalt ze jou er in? Waarom roept ze niet gewoon de politie?

— Omdat ze mij beloofd heeft, Charles, het niet te zullen doen!

— En geloof je nu werkelijk, dat ze daarheen zal gaan, naar dat hotel, dat niet zo gunstig bekend staat? Helemaal alleen, met vijftig duizend dollar aan contanten bij zich?

— Wat doet een vrouw al niet, als men haar de doodsangst op het lijf jaagt?

— Dan haalt ze de politie er bij, garandeer ik je.

— Mackart kan haar wel met de dood bedreigd hebben, als ze dat deed. Maar ik zie, dat het al bij half twaalf is, ik zal voort moeten maken.

— Maar laat mij dan toch tenminste met je meegaan?

— Nee, dat zou te veel argwaan wekken. Maar je kunt mij wel volgen, op een behoorlijke afstand tenminste. Als alles verkeerd gaat, kunnen we er nog altijd de politie bijhalen.

Brand zuchtte diep, maar hij zei niets meer.

Tien minuten later kwam er een man de kamer in, waarin Brand met grote moeite Raffles herkende. Hij gaf Brand een hand, stapte in zijn auto en reed snel weg.

Aanvankelijk reed de auto pijlsnel, maar al vrij snel was het hartje van Los Angeles bereikt, en in de nog erg drukke straten, moest Raffles de snelheid noodgedwongen wel verminderen.

Hij kende het in het telegram genoemde hotel alleen maar van naam en van reputatie. Men vertelde er lelijke dingen van, maar dat kon een vreemdelinge als Kate Dorn moeilijk bekend zijn, die nog pas een paar dagen hier woonde.

Het hotel lag in het hartje van de zogenaamde Italiaanse wijk, maar was het eigendom van een Japanner, Okito geheten, een verlopen voormalige filmster, die vroegere jaren miljoenen had verdiend en ze op echt Amerikaanse manier in een paar jaren weer was kwijtgeraakt, totdat hij het restaurant voor weinig geld, met zijn onnozele tachtig of negentig kamers kon overnemen.

Het huis lag aan een bochtige, niet al te brede straat, vol bioscopen, dansings, clandestiene dansgelegenheden en goklokalen.

Verkeer was hier zo goed als niet, tenminste niet van auto's, want het plaatselijk was afgrijselijk en iemand, die een taxi kon betalen waagde zich hier-

op liever niet.

En toch had er in die door auto's gemedene straat een aanrijding plaats, waarvan Raffles het slachtoffer werd, juist toen hij op het rempedaal drukte, om voor het bewuste hotel af te remmen.

Een chauffeur, die of gek of dronken moest zijn, maakte een zo onhandige beweging met zijn stuur, dat er een botsing moest komen.

Raffles haalde nog zoveel mogelijk uit, maar ramde met zijn bumper de rechterdeur van de andere auto, een hevig gekraak, en toen zaten de twee wagens muurvast.

Raffles, die zelf geen schram had gekregen, stapte uit, om die stommeling even de waarheid te zeggen, maar hij had nauwelijks een voet op de straatstenen gezet, of een hevige slag op het achterhoofd deed hem duizelen.

Voor hij nog aan verzet had kunnen denken, of zich omkeren naar zijn verraderlijke aanvalser, grepen zes, acht handen hem beet en trokken hem in een grote auto, die onmiddellijk in razende vaart wegreed.

Het hele toneeltje had ternauwernood een paar sekonden geduurd.

Raffles verloor niet helemaal het bewustzijn, maar een eigenaardige soort verdoving maakte het hem voorlopig onmogelijk, duidelijk te beseffen, wat er eigenlijk met hem gebeurde.

Het was hem dan ook later onmogelijk precies te zeggen hoe lang die dolle rit ongeveer geduurd had, maar het kon niet veel langer zijn geweest dan een kwartier. En al die tijd werd hij stevig vastgehouden, en een keer had een dreigende stem, die Raffles flauwtjes dacht te herkennen, vlak bij zijn oor gesist:

— Als je één kik geeft of een vin verroert, ben je er geweest. Je voelt zeker wel wat ik hier tussen je ribben druk?

— Een ping-pong bal is het in ieder geval niet, zei Raffles glimlachend, met zwakke stem.

En verder was er niet gesproken, totdat de auto stopte.

Dat moest op een hele donkere plek zijn, want zelfs Raffles kon aanvanke-lijk maar heel weinig onderscheiden.

Toen begon het stemmengefluister weer, een lichtje pinkte en zwaaide in de duisternis en een schorre stem vroeg langzaam:

— Hebben jullie hem? Levend? Des te beter. Schiet maar op; er wordt op jullie gewacht.

Duizelig nog en zich expres nog duizeliger houdend dan hij inderdaad was, verliet Raffles de auto, nog altijd stevig vastgehouden bij zijn armen, terwijl nog steeds die veelbetekenende druk van het harde ding tussen zijn zesde en zevende rib te voelen was.

Hij zette de voet op een weke grond, en het leek hem, dat hij een voor Los Angeles zeldzaam frisse lucht inademde; het was op de enigszins zoutachtige zeelucht.

Het was geen wonder, dat men met een auto niet verder had kunnen gaan, want overal stootte de voet op ongelijkheden, stenen, puin, dan weer zand, en dan weer de harde, ruwe rots.

Die tocht duurde wel een minuut of tien, altijd was dat dwalende lichtje er, dat een eind vooruitging, en toen hoorde Raffles het bonzen van een vuist op een deur.

Waarschijnlijk werd er een of ander wachtwoord zachtjes gefluisterd, toen knarste de deur in haar hengsels, hij werd weer verder geduwd, de deur viel achter hem dicht, en plotseling werd het helder licht.

Raffles keek om zich heen en zag dat hij in een vertrek stond, waar geen enkel meubelstuk te zien was en dat toch zeker geen kelder kon zijn, want hij herinnerde zich niet een trap te zijn afgegaan.

Er waren een viertal mannen in dat vertrek, waarvan er twee in onberispelijk avondcostuum waren, terwijl de beide anderen de livrei van chauffeur droegen.

Raffles meende zich het gezicht van een van de in dinnerjacket geklede mannen te herinneren, maar waar dat geweest was, wilde hem niet te binnen schieten. Hij beschikte nog niet helemaal over zijn denkvermogens, als gevolg van de klap op zijn hoofd. Maar langzamerhand trok die nevel weg, of-

schoon hij zich nog steeds bleef houden, als iemand die totaal versuft is.

Dat al die mensen zijn doodsvijanden waren, hij behoefde alleen maar in hun vertrokken, bleke gezichten te kijken, om dat te weten.

Een van de mannen kwam onmiddellijk een stap naar voren en zei met een scherpe, trillende stem:

— Ik ben Joe Mackart. Je zult wel van mij gehoord hebben, Raffles.

Raffles hief het hoofd op, keek de man aan, scheen diep ergens over na te denken en zei met een haperende stem:

— Ik heb de naam wel vaker gehoord, maar waarom noemt u mij Raffles?

— Komaan, laten wij geen tijd verliezen met die onzin, zei Mackart nors. Het is waar, dat je ons heel handig ontsnapt bent, toen we je in het hotel meenden gevangen te hebben, maar je bent nu dan toch in de val gelopen. Je zult toch zeker wel begrepen hebben, dat het telegram niet van Kate Dorn afkomstig was?

— Ik begin te geloven, dat dat telegram inderdaad vervalst was.

— Die truc met je cijferschrift was goed verzonnen, maar als men de sleutel weet te veroveren, dan hebben die codes niet veel waard!

Raffles voelde zich een ogenblik als het ware verstijven. De schurken hadden de schrijfster dus de kostbare sleutel afhandig weten te maken. Zou dat zonder geweld zijn gebeurd? Had men misschien uit wraak Kate Dorn al gedood? Was dus zijn hulp vergeefs geweest en was hij niet meer in staat een vrouw te helpen, zoals hij beloofd had... had hij zijn woord gebroken?

Mackart scheen te raden wat er in Raffles omging en zei met een spottende lach:

— Ze leeft nog, als je daarover soms piekert. Maar ze zal moeten dokken om weer levend onder de mensen terug te keren. Ze heeft mijn aanbod afgeslagen, om haar tegen een behoorlijk bedrag te beveiligen tegen de « Ratten » en nu moet zij de gevolgen maar dragen. En jij zelf, Raffles, geloof je, dat je iets waard bent voor je vrienden?

— Ik geloof wel, dat ze er heel wat

voor over zouden hebben, mij veilig weer terug te zien, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Daar zullen wij dan de proef op nemen. Geef je toe, dat we je evengoed dadelijk hadden kunnen doodslaan?

— Staat u daar op? Nu, dan geef ik het toe. De slag was intussen hard genoeg, dat verzeker ik je, Mackart. De man, die mij die tik gaf heeft de grens wel erg scherp getrokken. Nog een beetje harder en ik zou nooit weer over losprijzen hoeven te onderhandelen. Hoeveel vraag je voor mij? Ik ben eigenwijs genoeg om mijzelf op een waarde van een half miljoen dollar te taxeren.

Mackart kneep zijn ogen half dicht en keek Raffles wantrouwend aan.

Hij was te goed bekend in de onderwereld van New York, om vandaar niet al lang geleden berichten te hebben ontvangen, omtrent de ware slachting, die de Grote Avonturier in die stad onder de bandieten had aangericht, hetzij met hulp van de politie, hetzij helemaal voor eigen rekening! Hij wist dus ook wel, dat Raffles over heel veel geld de beschikking had, en ook, dat Raffles zich menigmaal liet helpen door vrienden, al even geheimzinnig als hijzelf, en van wier uiterlijk slechts een heel vaag signalement bekend was.

Men wist dat een van hen groot was en heel sterk en dat was alles.

De som die hij echter daar noemde, was geweldig hoog en Mackart vroeg zich af, hoe zelfs een man als Raffles, die toch pas kort geleden nog in Londen had vertoefd, nu al over zo'n bedrag in dollars kon beschikken.

Hij kwam nog een stap dichterbij, plaatste de beide vuisten in de zijden en zei met zijn gezicht vlak bij dat van Raffles:

— Je moet eens goed luisteren, ventje. Weet je waar je hier bent?

— Misschien vergis ik me, maar ik geloof bijna dat men mij gebracht heeft in de Kidnapperscentrale, onder het huis van Hank Moore, het beroemde « Moonshine Palace ».

— Daaruit blijkt al, dat ik me niet vergist heb, toen ik je naam noemde!

Je bent hier al eens binnengedrongen, langs een weg, die de duivel zelf je moet hebben aangewezen. Ieder ander zou bij zijn poging om aan de zeekant bij hoog water hier binnen te komen, verzopen zijn. Maar gelijk heb je, je bent hier in een van onze centrales. Maar ken je ze wel helemaal?

— Tot mijn spijt niet.

— Dat dacht ik al half en half. Nu, die Centrale heeft een paar leuke geheimen, die alleen voor ons maar aardig zijn. Voor anderen kunnen die geheimen echter van een verschrikkelijke betekenis worden. Wij hebben hier apparaatjes om iemand naar de andere wereld te helpen, waar zelfs de Chinezen jaloers op zijn. Men schildert je als heel verstandig af, Raffles. Je begrijpt mij dus zeker wel?

— U doelt op de bekende gave van de Chinezen, in het martelen van hun medemenschen.

— Men heeft mij niets te veel gezegd van je kundigheden, zei Mackart inderdaad, zoiets bedoelde ik. Je moet weten, dat het soms nodig kan zijn deze of gene tot andere en betere gedachten te brengen, ofwel hem een geheim te ontfutselen. Nu, daar zijn de bewuste toestelletjes uitermate geschikt voor. En alles gaat erg stil en bescheiden in zijn werk. Geen kreet kan tot de buitenwereld doordringen en na afloop wordt er zelfs geen vingernagel teruggevonden van degene, die koppig bleef en de beproeving doorstond.

— Wat is de bedoeling van deze interessante toelichting? vroeg Raffles koeltjes.

— Ze is alleen deze; je moet niet proberen ons te bedriegen, Raffles, want dat zou je bitter berouwen. Je noemde daar een heel hoog bedrag, dat zelfs hoog zou zijn voor een President van de Verenigde Staten. Maar misschien noemde je het in de hoop, dat je het nooit zou hoeven te betalen. Luister dus goed. Je geeft ons eerst de plek op, waar je hier in Los Angeles woont. Je vrienden zijn daar immers op dit ogenblik?

— Dat is heel waarschijnlijk. Ik had hen gezegd mij alleen te laten vertrek-

ken en zij zijn niet gewend mijn instructies in de wind te slaan.

— Mooi zo. Ik zal voor die vrienden een briefje opstellen, waarin ik hen uitnodig te zorgen, dat er voor tien uur in de ochtend vijfhonderd duizend dollar wordt uitbetaald aan een adres, dat ik nog moet bedenken. De termijn is langer dan wij gewoonlijk toestaan, maar ik neem in aanmerking, dat het bedrag erg hoog is en niet zo gemakkelijk valt los te maken. Weet wel, Raffles, dat jij het zelf bent geweest, die de som noemde. Blijf je er bij?

— Mijn vrienden zullen dat bedrag graag betalen om mij te redden, zei Raffles.

— Je beschikt dus werkelijk over zulke enorme bedragen, hier in Amerika?

— Inderdaad.

Mackart keek Raffles nog eens aandachtig aan, alsof hij wilde proberen te raden wat er omging achter dat hoge voorhoofd en ging toen verder:

— Ik hoop voor jou, dat je de waarheid spreekt, Raffles. We zullen je trouwens iedere poging tot bedrog wel weten te beletten. En dit moet je goed onthouden, we zullen je onverbiddelijk afmaken, als het geld er om tien uur niet is. Vier van ons zullen met mijn briefje naar je woning gaan en het daar afgeven. Zij kunnen dan meteen op antwoord wachten. Mochten je vrienden weigeren, dan tekenen zij natuurlijk je doodvonnis. Beloven zij om voor het geld te zorgen, maar waarschuwen zij de politie, zodat die er haar neus in gaat steken, dan onderga je hetzelfde lot.

Raffles haalde zijn schouders op en zei rustig:

— Maak het briefje op en stuur het weg, maar dit zeg ik je, Mackart, dat mijn vrienden wel eens zouden kunnen twifelen aan mijn gevangenneming, als je niets beters weet aan te voeren dan je eigen woord, dat ik hier in de centrale gevangen zit.

— Ze hoeven niet te weten waar je bent, maar ik zal je wel toestaan nog een paar woorden aan mijn brief toe te voegen, want je hebt gelijk. Zij konden wel eens geloven, dat zij voor de

gek worden gehouden. Je schrijft dus onder mijn brief de volgende woorden, maar dan ook niets meer: «Zorg dat het bedrag er komt, anders ga ik er beslist aan» en dan je handtekening.

— Het is goed, daar heb ik vrede mee, zei Raffles kortaf. Nog één ding, wat zijn jullie van plan met die ongelukkige schrijfster te doen?

— Je schijnt dus wel veel belang in haar te stellen? vroeg Mackart spottend.

— Zoals ik in iedere vrouw belang stel, die zich niet zelf kan verdedigen, die hier helemaal alleen is, en die in handen van schurken is gevallen! antwoordde Raffles koelbloedig.

— Wij zullen een losprijs voor haar vragen, desnoods aan Paramount, die kan het dan van haar honorarium afhouden.

— En als het niet betaald wordt?

— Dan gaat zij er aan. En breng hem nu maar naar cel 4, jongens. Daar kan hij zich vast amuseren bij het zien van een van onze machientjes en nog wel een van de onschuldigste.

Raffles werd door een andere deur dan die welke hij was binnengekomen, uit het vertrek weggebracht.

Met zijn geleiders volgde hij een gang, die hij nog niet kende, en die aan weerskanten stevige, gewelfde deuren had, die bedrieglijk veel geleken op deuren van cellen. Bijna alle hadden sterke, ronde grendels aan de buitenkant en Raffles prentte zich de ligging en het maaksel van die grendels, onder het voorbijlopen, goed in het geheugen.

Boven iedere deur stond met zwarte verf een cijfer, en Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat de heren schurken in ieder geval orde op hun zaken wisten te stellen en begrip hadden van organisatie.

Voor de deur, waarboven het nummer 4 stond, moest men even wachten, totdat er een man aankwam, die een hele bos sleutels droeg, een stoere kerel, met een breed, dierlijk gezicht, waarin de neus als het ware uit het lood was gezakt, door de herhaalde slagen, die op dit lichaamsdeel waren neergehamerd.

Het was de cipier «Battling Tiger» de voormalige zwaargewicht kampioen bokser van Amerika, die zijn beroep had moeten opgeven, wegens een conflict met de politie, dat een verder optreden in het openbaar onmogelijk maakte.

Al zijn sleutels waren voorzien van plaatjes van plastic en de deur was dus snel open. Mackart zelf maakte nu licht door de schakelaar om te draaien, die zich buiten het vertrek bevond, een echte cel, met betonnen muren, ongeveer 3 meter in het vierkant en wel 5 meter hoog, met een kleine vierkante opening in de zoldering, een tafel in een hoek, een stoel, een krib en dan in het midden een stellage, die wel onmiddellijk de aandacht moest trekken.

Het was een soort houten brits van dikke balken, voorzien van ijzeren ringen en duimdikke riemen.

Op een meter van de bovenkant van een bank, die in de grond verankerd was, hing onbeweeglijk aan een stalen draad een ronde, loden kogel, bijna een voet in doorsnede en die op zijn minst dertig kilo moest wegen.

Mackart keek met een duivelse glimlach naar het gezicht van Raffles, maar op zijn gezicht was alleen nieuwsgierigheid te lezen.

— Ik zal je dit apparaat even uitlegen, zei Mackart met een gehuichelde hoffelijkheid. Het is feitelijk erg eenvoudig. De patiënt wordt op de brits uitgestrekt en met behulp van deze riemen op dezelfde plaats vastgehouden. Natuurlijk kan men hem ook op zijn buik leggen, wat het proces iets bespoedigt. Door deze kleine hefboom hier over te halen, laat ik, zoals je ziet, de loden kogel aan de kabel, langzaam zakken tot op een voet boven de brits, dat is dus tot op een duim afstand boven de borst van de patiënt. Hoor je de motor lopen? De machine is nu in werking. Nu gaat de kogel een halve duim omhoog en valt weer omlaag. Opnieuw wordt hij opgetrokken, een streep hoger, en valt opnieuw. En tenslotte valt dat gewicht van dertig kilo van een hoogte van een meter neer op de borst van de man, die hier ligt, maar die dan

waarschijnlijk al dood zal zijn. Misschien echter ook niet, want wij kunnen de kogel naar behoefte in zijn vaart remmen. Wij kunnen het hele proces rekken van vijf minuten tot desnoods vijf uren, of vijf dagen. Vindt je het niet knap bedacht?

— Ja, het is duivelswerk, antwoordde Raffles, kalm. Alle hulde! Ik hoop, dat ik er geen gebruik van zal hoeven te maken. Zo langzaam gekneusd te worden, gebeukt als een stokvis, lijkt me weinig aantrekkelijk. Dat briefje, graag?

Mackart gaf een wenk, en « Battling Tiger » ging vlug weg en kwam terug met een vel schrijfpapier en een enveloppe. Mackart was al op de stoel in de hoek bij het tafeltje gaan zitten, en had zijn vulpen gepakt. Hij schreef nu met een blijkbaar verdraaide hand:

« Aan de ontvangers van deze brief wordt gelast te zorgen, dat er morgenochtend, voor tien uur een bedrag van vijfhonderdduizend dollar zich bevindt in handen van ondergetekende, met wie zij zich op ieder uur van de nacht in verbinding kunnen stellen door het nummer: 1007NW op te bellen.

Mocht het bedrag er om tien uur niet zijn, dan zal John Raffles, die in zijn macht is, een vreselijke dood ster-

ven. Hetzelfde gebeurt, als de politie in deze zaak gemengd wordt.

Joe Mackart. ».

Mackart gaf het papier aan Raffles met de vulpen en deze schreef er met krachtige letters onder:

« Zorg dat het bedrag er komt, anders ga ik er zeker aan. John Raffles ».

Hij gaf pen en papier terug aan Mackart, die het briefje zorgvuldig bestudeerde, dichtvouwde en in de enveloppe sloot.

Toen stond hij op en zei kortaf:

— En nu dadelijk het adres, Raffles?

— Het is een landhuis van een nieuwe zijweg, in het noorden van Los Angeles, even voorbij de Washington Road, met de naam « Beau Rivage ».

— Zo, woon je daar? vroeg Mackart, vluchtig opkijkend van de brief. Dat is vrij gemakkelijk te vinden. De nummers 3, 14 en 27 en Anita Maya knappen die boodschap op. Als zijn vrienden niet thuis zijn, mogen zij tot twee uur vannacht wachten, maar dan moeten zij rapport komen uitbrengen. En nu weg en laat hem alleen. Maar fouilleer hem eerst goed, want wij hebben met een slimme duivel te doen.

HOOFDSTUK V

DE UREN GAAN VOORBIJ

De cel waarin de schurken Kate Dorn hadden opgesloten, zag er heel wat gerieflijker uit dan het kale, sombere hok, waarin Raffles, na zorgvuldig te zijn gefouilleerd, was achtergelaten.

Feitelijk was het een gewone kamer, zelfs met enige luxe gemeubeld, maar daar het onder de grond lag, was er geen raam, en in de enige deur, die van ijzer was, bevond zich een klein, getralied luikje, dat er niet toe bijdroeg het gezellige aanzien van de kamer te vergroten.

Het spreekt dus vanzelf, dat hier steeds electrisch licht moest branden.

In het midden van het plafond hing een bronzen kroon, die overvloedig licht verspreidde.

Er stond een gemakkelijke bank, er waren diepe fauteuils met kussens, er was zelfs een goed voorziene theetafel met banket en fruit. Men kon duidelijk merken, dat dit vertrek speciaal bestemd was voor het huisvesten van dames, die een zekere handelswaarde vertegenwoordigden.

De schrijfster echter scheen van die luxe heel weinig op te merken, en zat nu al een uur lang onbeweeglijk met de slanke, witte handen tussen de knieën geklemd, op de divan voor zich uit te staren.

Er moet wel opgemerkt worden dat zij op dat tijdstip met niet al te vriendschappelijke gevoelens dacht aan de man, die haar zijn bescherming had toe-

gezegd, en die desondanks niet had kunnen beletten, dat zij nu toch hier zat, al was dat voor een groot deel het gevolg van haar onvergeeflijke domheid en goedgelovigheid.

Want, ondanks de waarschuwingen van de Grote Avonturier had zij nog pas een paar uren tevoren, helemaal alleen het hotel verlaten. Zij was in de taxi gestapt, die was komen aanrijden, en de chauffeur had haar, om zo te zeggen, regelrecht hierheen gereden. In die tussentijd had men haar bureau geplunderd en de code gestolen, zoals Mackart zich niet had kunnen weerhouden haar dit vol leedvermaak te vertellen.

Maar het eerste, bittere verwijt aan Raffles had al gauw plaatsgemaakt voor gedachten vol angst jegens hem, want zij was pienter genoeg om te begrijpen, welk gevaarlijk gebruik haar ontvoerders zouden kunnen maken van de gestolen sleutel.

Zo zat zij dan, geslingerd tussen zelfverwijt en vrees, maar koppig vasthoudend aan haar besluit, zo lang mogelijk te wachten met de betaling van de erg hoge losprijs.

Nu en dan zag zij de reusachtige bokser voorbijgaan en door het vierkante raampje kijkend, en dan liep er een rilling door haar heen, want er was iets in die groenachtige kleine ogen, dat haar deed huiveren van afschuw.

Nu en dan liet de kerel een zacht grin-

nikend lachje horen, als hij stilstond voor de deur, terwijl zijn sleutelbos zachtjes rammelde.

Dan keek hij links en rechts en ging dan weer vlug verder, blijkbaar op het horen van naderende voetstappen.

Het was omstreeks middernacht, toen de kerel weer verscheen, maar nu rammelde er iets anders dan een sleutelbos; het waren vazen en kopjes, schotels en ander glaswerk op een dienblad.

Hij zette dat op een kleine tafel naast de deur, opende deze met zijn sleutel, nam het blad weer op, kwam binnen en duwde de zware ijzeren deur met zijn voet in het slot.

Hij bracht het avondmaal van de gevangene binnen.

Kate Dorn constateerde, dat het voortreffelijk rook, en verder, dat zij onmogelijk een brok door de keel zou kunnen krijgen.

Er was een karaf wijn bij en zij besloot direkt, zodra die verschrikkelijke kerel weg was, die de indruk maakte van een tijger, die zijn muil likt, een half glas wijn te drinken, al was het maar om haar zenuwen een beetje te kalmeren.

En intussen dacht zij met een zonderlinge helderheid maar steeds: « Als ik dit zou schrijven in een van mijn boeken, dan zou geen sterveling mij willen geloven, men zou zeggen, dat ik reclame maakte, dat ik het uit mijn duim gezogen had. Nee, daarvan zal wel nooit een enkele letter op het papier komen te staan, Kate Dorn, tenminste niet van jouw hand ».

« Battling Tiger » had het blad nu klaar gezet, damast gespreid over de kleine middentafel en stond nu loerend en luisterend een ogenblik bij de deur, kwam toen snel op zijn tenen aanlopen over het dikke tapijt en zei fluisterend tegen de angstige vrouw die was opgezezen, aangegrepen door een onbeschrijfelijke afschuw, terwijl hij haar als met zijn blikken verslond:

— Jij bent een bliksems mooie meid! En ik heb medelijden met je! Je zou wel hier weg willen?

Onder alle omstandigheden had Kate Dorn Baum beslist met een volmondig

« ja » geantwoord, maar het was haar onmogelijk een woord uit te brengen, zo bang was zij van het uiterlijk van de voormalige bokser, die daar tegenover haar stond, zijn gezicht naar haar toe buigend, zijn trillende handen als klauwen uitgestrekt.

— Er is nu niemand hier in de buurt! ging Battling Tiger door. Wat ze met je voor hebben, dat zul je wel weten. Betalen je vrienden niet, dan lig je morgen om deze tijd in de koele zee, haha! Maar ik wil je wel wat zeggen, liefje, het is niet zeker, dat Mackart je laat gaan, zelfs al zouden je vrienden betalen. Ja, hij is een gevaarlijke duivel. Het zou beter voor je zijn, als je nu maar weggaat. Ik zou je kunnen laten vluchten, maar natuurlijk je zou er iets voor moeten betalen.

Kate Dorn was doodsbleek achteruit geweken. Zij was steeds een flinke, ondernemende vrouw geweest en ook allesbehalve bang. Maar het dierlijke gezicht van die kerel met zijn platgeslagen neus, zijn grote, gele tanden en zijn laag, aapachtig voorhoofd, boezemde haar zo'n afschuw en angst in, dat zij zeker zou hebben gegild, als zij er maar de kracht voor had gehad.

Zij deinsde nog verder achteruit, tot zij niet meer kon, omdat de muur haar tegenhield. En daar stond zij nu, met de handen tegen die muur gedrukt, op het punt flauw te vallen en zich duizelig voelend van angst.

En nog steeds kwam Battling Tiger dichterbij, een hees lachje uitstotend, en met schorre stem fluisterend:

— Ik beloof je, dat ik je laat ontsnappen. Ik weet een weg naar buiten, die ik je zal aanwijzen. Bedenk wel hoeveel geld je dat scheelt.

Hij was vlak bij haar en zij werd bijna onpasselijk door de lucht van alcohol, die hij uitademde, toen de deur heel zachtjes openging op haar goed gesmeerde scharnieren en een beleefde stem vroeg:

— Maakt die mijnheer het u soms lastig, dame?

Naderhand leek het Kate Dorn, alsof zij alles maar gedroomd had. Of het onmogelijk waar kon zijn.

Zij zag als door een nevel een hele grote man op de drempel van de open deur staan, die bezig was de sleutel en daarmee de hele sleutelbos af te nemen, maar zonder Battling Tiger uit het oog te verliezen.

Deze had zich met een schreeuw omgedraaid en op hetzelfde ogenblik blonk de loop van een zware revolver in zijn grove vuist.

Maar juist op het ogenblik, dat hij wilde schieten, vloog de grote bos zware sleutels door de lucht en trof hem met zoveel kracht tegen de hand, dat de revolver eruit vloog. Het volgende moment stond de indringer al tegenover hem.

Hij was volkomen kalm en lachte zelfs een beetje, toen hij zei:

— Mooi gemikt, hé? Ja, dat heb ik nog uit mijn circustijd. Ik was een kraan in het messenwerpen. Zo, ben jij bokser geweest? Alle mensen, wat heb jij een lelijke neus. Zou daar nog plaats zijn voor de laatste tik...

Battling Tiger had zich al in postuur gezet. Hij herinnerde zich zijn vroegere overwinningen en liet een kort, gurgelend lachje horen.

Tien sekonden daarna had hij in lachen geen zin meer. Hij was uitgevallen met een goed bedoelde linkse swing, maar de indringer had die keurig opgevangen, en bijna tegelijkertijd zat zijn verschrikkelijke, steenharde vuist midden op het gezicht van de voormalige bokser, die wankelde, niet op zijn dekking lette, en de volgende tel een zo verschrikkelijke kinstoot moest incasseren, als hij in zijn hele loopbaan van zwaar gewicht nog nooit had gekregen.

Eigenlijk incasseerde hij de slag ook niet, maar ging op zijn knieën liggen en zakte toen heel rustig op de grond, als iemand die moe is en wil gaan slapen.

— Ja, nu is die neus zeker wel helemaal naar de maan, besloot de indringer, met een pijnlijk gezicht met zijn knokkels wrijvend. Die kerel had een tronie van graniet. Hij heeft mij warmtepomp pijn gedaan. Wel, dame, vond u het een lelijk gezicht? Ik heb u toch

niet aan het schrikken gemaakt?

Kate Dorn stond met grote ogen naar de reus te kijken en vroeg toen met een hese, nauwelijks verstaanbare stem:

— Bent u, komt u van, van mijnheer John Raffles?

— Dat niet bepaald. Ik weet niet eens waar hij is; ik ben hier een beetje naar hem op zoek, maar ik zal hem wel vinden. U bent zeker die dame, die ze hebben weggelukt, die smeet... neemt u mij niet kwalijk, ik bedoelde die lelijkerds. Ja, u bent het, want u hebt grijze ogen en u bent knap, als ik het zeggen mag.

— Ja, ik ben Kate Dorn, zei de schrijfster, ondanks haar gevaarlijke toestand even glimlachend, om de naïeve hulde van die reus. Kunnen wij, zou je kans zien om mij hier dadelijk weg te brengen? Ik voel, dat ik het best sterf, als ik hier nog langer moet blijven. Ik wist niet dat zo iets werkelijk mogelijk was.

— O, dit is nog maar een kleinigheid. U moet ze kennen, de lieverdjes, antwoordde de vreemde ridder minachtend. Wacht even, ik zal eerst die sleutelbos maar weer oprapen, en dan die kerel even verzorgen. Hij zal wel een minuut of tien stil zijn, maar dat is niet voldoende. Wij zullen meer tijd nodig hebben om weg te komen. Hebt u touw in uw zak? Ook een domme vraag. Natuurlijk hebt u het niet. Maar, stil eens, hier heb ik een vooroorlogs tafelkleed. Stevig genoeg om deze lelijke bokser, want het is er een, madame Dorn, voorlopig machteloos te maken.

Nog terwijl hij sprak was de vreemde redder naar de tafel toegelopen.

Met een ruk trok hij het zware tafelkleed er af, en met zijn geweldige vuisten scheurde hij er een reep ter breedte van een decimeter af, die hij daarna dubbel vouwde, en waarmee hij naar « Battling Tiger » toeliep, die zacht kreunend in zijn hoek lag.

Hij draaide hem om, zodat hij op zijn buik kwam te liggen, kruiste zijn armen op zijn rug en bond toen zijn polsen stevig bijeen.

Met behulp van een tweede dergelijke reep, boodde hij ook de enkels van

de verslagen bokser en trok het resterende einde om de doek heen, die de polsen gebonden hield.

En daar lag nu « Batling Tiger » heel ongemakkelijk, op zijn buik, met zijn hielen in zijn lendenen, half opgevouwen, en niet in staat om een vin te verroeren.

— Het is geen mooi gezicht, maar daar kan ik niets aan doen, zei de reus hoofdschuddend. Vindt u het akelig om er naar te kijken, madame?

— Ik weet niet hoe ik je bedanken moet, zei de vrouw getroffen. Vertel mij dan toch wie je bent en hoe je heet.

— Ja, dat gaat niet zo gemakkelijk, antwoordde de man, die haar gered had, met een lachje. Het is me eigenlijk verboden te zeggen wie ik ben. Maar mijn voornaam is geen geheim. Noem u mij dus maar James, maar Jim mag ook wel. En nu zullen wij moeten opstappen, want wij hebben nog een gevaarlijke weg voor de boeg, maar u vindt het toch zeker wel goed, dat ik eerst mylord ga redden?

— Mylord? herhaalde de verbaasde vrouw, niet begrijpend, en toen voegde zij er vlug aan toe, dat is waar ook, je meester maakt gebruik van een dubbele naam, meen ik. Het spreekt vanzelf, dat wij hier niet vertrekken, of hij moet er bij zijn. Voor mij is hij in levensgevaar, het zou laf zijn, als ik nu vluchtte, zonder zeker te zijn, dat hij ook vrij is. Geloof je dat je zijn cel kunt vinden?

— Het zal lastig genoeg zijn en ook drommels gevaarlijk, want al lijkt het hier zo stil en verlaten te zijn, er is zoveel tuig hier onder de grond als maden in een kaas. Maar ik heb gelukkig de sleutelbos en ik kan heel voorzichtig het afgesproken sein geven. Bent u klaar? Dan gaan wij.

De reus keek nog even naar zijn machteloze tegenstander, die juist weer bij begon te komen en hem met blikken vol haat aanstaarde, haalde de schouders op, en was al bijna bij de deur, toen hem nog iets te binnen schoot en vroeg:

— De schurken hebben u toch niets

laten tekenen?

— Ja, zeker. Ik heb een briefje aan mijn bankier moeten schrijven, dat morgenochtend verstuurd zou worden.

— Dat moeten we terug hebben. Hebben ze u verder niets afgenomen?

— Ook dat. Toen ze mij ontvoerden, was ik zo onvoorzichtig, ondanks alle waarschuwing, mijn diamanten collier aan te houden. Dat hebben ze mij dadelijk afgenomen.

— Dat moeten zij ook teruggeven, besloot de reus, dreigend zijn vuisten ballend. Mylord zou nooit toestaan, dat ze dat in handen hielden. Tjonge, ik geloof, dat hier nog heel wat werk aan de winkel is. En nu op stap.

De bevende vrouw klemde zich onwillekeurig aan de gespierde arm van de man naast haar vast.

— Maak u niet ongerust voor de tijd, leeuwen lopen hier in ieder geval niet los, zoals in de catacomben van Rome, zoals mylord me verteld heeft. Kom-aan, ik zal het sein maar eens laten horen.

De reus spitste de lippen en liet een heel zacht, eigenaardig trillend gefluit horen, dat nauwelijks weerkaatst werd door de gangmuren.

Hij luisterde aandachtig, maar toen hij niets hoorde, ging hij hoofdschuddend verder.

Opeens stond de vrouw stil en legde de hand op haar bonzend hart, terwijl haar ogen angstig werden.

— Wat is er? vroeg de reus, dadelijk op zijn hoede.

— Ik zou zeggen, het leek of er ergens met metaal op metaal gekrast werd.

Het tweetal stond een ogenblik onbeveeglijk te luisteren, en toen fluisterde de reus opeens:

— Inderdaad, u hebt gelijk. Het is een krassend geluid, misschien...

Hij voltooide de zin niet, maar liet opnieuw, nu iets harder de vreemde, trillende fluittoon horen, een paar maten van een Turkse mars, die hier zeker niet bekend zou zijn.

In de verte ging een deur open en hij zweeg onmiddellijk.

Een ogenblik klonken er heel in de

verte verwarde stemmen, toen stilte, een enkele stem, blijkbaar van een vrouw, die op spottende toon iets riep, het dichtslaan van een deur, en toen stilte.

Weer stonden zij gebukt klaar om ieder geluid, hoe zwak ook, op te vangen, maar het bleef minutenlang doodstil, en zij wilden alweer verder gaan, toen plotseling het krassende geluid opnieuw klonk.

— Het komt van achter die deur daar, met het cijfer 4 erboven, zei de reus opgewonden.

Hij liep snel naar de deur toe en klopte er op een speciale manier tegen, heel zachtjes.

Het krassen hield op, maar het kloppen werd op dezelfde manier beantwoord.

Met koortsachtige snelheid begon de reus in zijn sleutelbos te zoeken, totdat hij de sleutel vasthield, waaraan een plaatje was bevestigd met het cijfer 4 erop.

Het volgende ogenblik ging de deur open en Raffles verscheen glimlachend op de drempel, boog onberispelijk voor de schrijfster, die zenuwachtig lachte en zei zachtjes:

— Ik had lang kunnen werken met dit voddig instrumentje, James, dat bij de fouillering aan hun aandacht is ontsnapt, wat niet zo verwonderlijk is, want het zat achter mijn oor. Jouw manier was beter. Hoe je hier komt, moet je me later maar vertellen, het allereerst moeten wij nu madame Dora in veiligheid brengen.

HET WATER

HOOFDSTUK VI

James Henderson had door de open deur een blik door de sombere cel geworpen en vroeg zacht:

— Wat staat daar voor een ding, James, maar ook dat zal ik je later wel eens uitleggen. Het is een van hun martelwerktuigen, dat is voorlopig genoeg. Op weg en naar de uitgang.

— We zullen niet door de kroeg van Moore kunnen, mylord, want aan die kant is alles streng bewaakt, daarvan heb ik mij al overtuigd.

— Dan moet het aan de kant van de kust. Ik weet, dat daar een paar uitgangen zijn, en die weet ik wel te liggen. Ik zal de weg wijzen.

— Maar u gaat toch mee? vroeg Kate Dorn bevend. U zult toch niet in dit verschrikkelijk moordenaarshol achter blijven?

— Ik heb hier nog iets te doen, antwoordde Raffles kortaf. Waar is, je weet wie ik bedoel?

De vraag was tot Henderson gericht, die heel zacht antwoordde:

— Mijnheer Brand moet hier ook zijn, tenminste als alles goed is gegaan.

— Dan denk ik niet aan vertrekken zonder hem, besloot Raffles.

— Bovendien hebben ze Madame Dorn bestolen ook en haar gedwongen een briefje aan haar bankier te schrijven om geld.

— Dat doet de deur dicht, zei Raffles.

Men ging op stap en ditmaal ging Raffles voorop, die eerst de hoofdgang doorliep en toen een zijgang insloeg, die ook nog gemetseld en met cement bestreken was, maar plots ging deze gang over in een natuurlijke tunnel, die met een tamelijk sterke helling daalde.

Zij hadden de laatste lamp nu achter zich en Raffles beval:

— Doe een zaklantaarn aan, tenminste als je er een bij je hebt, James.

— Ik heb er op gerekend, mylord, zei de reus, en het volgende ogenblik waren de ongelijke, ruwe wanden van de tunnel vrij helder verlicht.

Raffles had de arm van Kate Dorn genomen en zei, op zijn koel hoffelijke toon, die hij zelfs in dergelijke omstandigheden nooit vergat:

— Ik hoop van harte, madame Dorn, dat dit avontuur u voorzichtigheid heeft geleerd. Ik heb uit de mond van Mackart gehoord dat u zo onverstandig moet zijn geweest helemaal alleen het hotel te verlaten.

— En nog wel met mijn mooiste juwelen om mijn hals! zuchtte de schrijfster, schuldbewust. Als ik de waarheid mag zeggen, mijnheer Raffles, dan zou ik de hemel zegenen, als ik veilig en wel weer op een schip naar ons goed, oud, veilig Europa zat.

— Dat hebben anderen ook gezegd, madame, die een beetje te nauw in aanraking zijn geweest met dit schuim.

Het leek wel alsof Raffles geleid werd door een zesde zintuig, want hij vergistte zich geen enkele keer, maar koos steeds de juiste gang, totdat hij op het laatst plotseling stilstond en zei:

— Nu moet deze deur nog open en dat zal van binnenaf gemakkelijk gaan. U ziet, dat er zware grendels voorgeschoven zijn. Maak die deur eens open James.

Voor Henderson stelde het niets voor, de zware bouten terug te schuiven en het volgende ogenblik woei de zilte zeelucht het drietal in het gezicht.

Toch verlichtte de zaklantaarn nog altijd niets anders dan de ruwe muren van een tunnel.

Het klotsen van de branding was hier heel duidelijk hoorbaar.

Raffles moest zijn stem verheffen om zich verstaanbaar te kunnen maken, toen hij riep:

— Deze gang ken ik. Ik ben hem gevolgd, toen ik hem voor de eerste keer binnendrong. Over een half uur zou hij vol water staan. U zou dan onmogelijk meer kunnen vluchten langs deze weg. Vlug, vlug!

Zij lieten de deur openstaan, die van het zwaarste eikenhout was en bijna twee decimeter dik.

Zo vlug mogelijk liepen zij verder, steeds hoger, en toen zagen zij de eerste sterren en ook het eerste zeewater, dat in de vorm van wit schuim aan de ingang van de tunnel kookte en bruisde.

Raffles was zelfs verplicht Kate Dorn door een paar decimeter water te dragen, voordat hij haar kon neerzetten op een droge plek.

— Loop vlug. Het is 's nachts koud, en u bent nat, beval hij. U hebt nu niets anders te doen, dan deze korte landtong te volgen. U ziet, dat het licht genoeg is om niet te verdwalen, en kunt onmogelijk in het water lopen, als u wat voorzichtig bent. Ontloop in ieder geval het « Moonshine Palace » en neem liever een paar donkere zijstraten.

— Zal ik de politie onmiddellijk waarschuwen en hier heen sturen?

— Wij zullen de politie er maar buiten laten, madame, maar ik geef u toestemming haar te waarschuwen, als u morgenochtend om acht uur nog niets van mij gehoord hebt.

— U blijft dus bij dat idiote plan, weer in dat verschrikkelijke, onderaardse hol terug te gaan?

— Ik verander mijn plannen maar zelden, madame, antwoordde Raffles. En toen keerde hij zich op zijn hielen om en ging vlug de tunnel weer in.

Met geregelde tussenpozen stroomde het water van de vloed de gang al in.

Henderson stond ongeduldig te wachten.

Zwijgend gingen zij verder, met het water als het ware op hun hielen, dat inmiddels al over de drempel vloelde van de machtige deur.

— Moet die deur weer dicht, mylord? vroeg Henderson, zodra zij aan de andere kant van die drempel stonden.

— Dat zou ik maar doen, James, want ik ben bang dat anders een zeer groot gedeelte van dit hol zou onderlopen.

— Zou u die schurken soms beklaagen? vroeg Henderson stomverbaasd.

— De schurken heel weinig, maar wat zij nog in hun handen hebben, des te meer.

Henderson bromde wat en schoof de armdikke, stalen grendels in hun geweldige sponningen.

Toen hij hiermee klaar was, vroeg hij:

— En kan deze deur de geweldige druk van het water doorstaan, mylord?

— De deur zal die druk doorstaan, zelfs al was ze maar half zo dik, James. Want de gang loopt op, en er staat betrekkelijk maar weinig water in. En nu op stap!

Zwijgend begonnen zij dezelfde moeilijke weg weer terug te lopen.

Het was nu nog lastiger, want zij moesten vaker naar boven dan naar beneden langs de stenige bodem van de tunnel.

Plotseling hoorde Henderson hoe Raffles een half onderdrukte uitroep van verbazing slaakte.

— Wat is er, mylord? vroeg hij, dadelijk op zijn hoede.

— Alleen dat wij niet verder kunnen.

— Niet verder kunnen? Het is toch dezelfde gang van net?

— Het is dezelfde gang, maar net was hij vrij en nu is hij versperd. Kijk zelf maar.

De reus deed een paar stappen naar voren en bemerkte toen tot zijn niet geringe schrik hoe het licht van zijn lamp weerkaatst werd door de oppervlakte van een soort metalen valdeur, die tot op de bodem reikte.

— Dat is kras! riep hij verbluft. Waar is dat ding ineens vandaan gekomen?

— Hoogstwaarschijnlijk van boven, James. Je ziet, dat de tunnel hier vrij hoog is en het is echt niet te verwonderen, dat wij die valdeur niet hebben gezien, toen zij open was. Wij hoeven niet veel tijd te verliezen met nadenken over die deur, wij zitten hier als ratten in de val.

— Waarom? Wij kunnen toch door de andere deur weer wegkomen?

— Te laat, James. Heb je dan niet gemerkt, hoe die deur opengaat? Naar de kant van de zee. Dat wil dus zeggen, dat er op dit ogenblik al een druk van een paar duizend kilo op die deur staat en zelfs jouw reuzenkracht zal niet in staat zijn die druk te overwinnen.

— Maar het water kan in die korte tijd onmogelijk zo hoog gestegen zijn? schreeuwde Henderson, die nu pas de ernst van de toestand begon in te zien.

— Het water wast hier juist erg snel, James. Het moet minstens al een meter hoog tegen de deur staan. Geloof mij, jongen, er is geen denken aan, dat je haar nu nog zou kunnen open krijgen. Tien mannen van jouw kracht zouden er niet toe in staat zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling ophield, scherp luisterde, en Henderson bij de arm greep.

— Hoor je dat? vroeg hij dof.

— Dat is het geluid van de branding, mylord.

— Nee, James, het is wel water, maar het is veel dichterbij dan de zee. Het is het geluid, dat plassend water maakt, dat met kracht van een grote hoogte valt.

Henderson luisterde vol spanning en toen schreeuwde hij het plotseling uit:

— Daàr, daàr komt het water!

De reus had gelijk. Als een heel dun zilveren slangetje kronkelde een dun waterstroompje over de ongelijke tunnelbodem.

Het leek heel onschuldig en onbelangrijk, maar de twee mannen wisten wat het betekende.

Ergens, door een onzichtbare spleet, moest het water naar binnen stromen, maar binnen korte of lange tijd zou de ruimte helemaal gevuld zijn.

Zonder iets te zeggen, smeet Hender-

son zich met het volle gewicht van zijn zwaar lichaam tegen de zware deur, die zelfs niet trilde.

— Laat dat, James, je verspeelt je krachten, beval Raffles kortaf. Die deur is gemaakt uit pantserstaal en op zijn minst tien centimeter dik. Er is maar een uitweg mogelijk en nog maar alleen als je hier je krachten spaart. Kom mee. Ik weet, dat hier ergens een smalle zijgang moet zijn.

— Geef mij je lamp, ik zal vooruit gaan en buk je diep, want de gang is laag.

Het bruisen van het stromende water werd steeds sterker, en het stroomde al over hun voeten.

— Zij moeten ergens een schuif hebben opengetrokken, naast deze gang, waardoor het zeewater bij vloed kan binnendringen en een deel van hun hol onder water zetten, zei Raffles. Ha, hier is het begin van onze dwarsgang. Blijf dicht achter mij.

Zij drongen de dwarsgang in, die nauwelijks anderhalve meter hoog was, zodat Henderson zich diep moest bukken, om zijn hoofd niet tegen de puntige zoldering te stoten.

En met hen drong ook het water binnen, dat, heel natuurlijk, de laagste plekken opzocht.

Met oorverdovend geweld stortte het water nu langs de muren, over de bodem en kwam hun al tot aan de knieën.

De lucht liet een snijdend, scherp sissend geluid horen, door het geweld, waarmee zij werd samengeperst.

Na ongeveer tien minuten kwamen zij aan een soort grote uitholling, lijkend op een kelder, en daar de bodem hier lager was, stonden zij hier al tot hun middel in het wild kokende water.

En vlak tegenover hen was een soort traliewerk, ongeveer zoals men dat vindt voor de kooien der wilde dieren in een dierentuin.

— Daar zullen wij nu doorheen moeten, James, anders zijn wij kansloos, zei Raffles kalm. Ik weet, dat de staven stevig zijn vastgemetseld en zo dik als een pols en toch zul jij ze moeten

zlen te buigen, want dat is onze enige kans op redding.

Henderson waadde naar het traliwerk toe, dat zich meer dan een meter boven de vloer bevond.

Hij hees zich op, zodat hij boven het water kwam en moest bukken, want rechtop kon hij niet staan. Hij bekeek de tralies aandachtig en voor het eerst van zijn leven stond zijn gezicht heel ernstig. Hij wist, dat hem hier de zwaarste taak wachtte, die hij ooit verricht had.

Hij haalde diep adem, greep een van de tralies beet, zette een van zijn voeten tegen een van de zijanten en begon te trekken.

En ook Raffles keek met ingehouden adem toe. Hij zag hoe de tralies heel langzaam bogen onder de geweldige, enorme krachtsinspanning van de reus.

Henderson steunde van inspanning en de spieren van zijn nek werden net kabels, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen en zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

Hij liet de tralies los en gaf er een heftige ruk aan, en weer een, haalde nog eens diep adem en bij de volgende ruk deed hij het praktisch onmogelijke, hij boog de tralies zover door dat zij boven uit het metselgat schoten met een grote hoeveelheid stenen en kalk.

Hijgend van inspanning keek Henderson naar zijn werk.

En Raffles zei met oprechte bewondering:

— Je bent een kei, James!

— Het is mogelijk, mylord, maar ik

geloof niet, dat ik dit kunststukje nog ooit zal kunnen overdoen.

— Je zult het steeds weer kunnen herhalen, als je in doodsnood bent, zei Raffles eenvoudig. Kun je er door? Vooruit dan.

Henderson perste zich met grote moeite tussen de twee tralies door, nadat hij de derde had weggebroken.

En Raffles wilde hem net volgen, toen er iets onverwachts gebeurde. Want beiden verdwenen plotseling met een geweldig gekraak en gesplinter van hout door de vloer aan de andere kant van de tralies en vielen van een hoogte van minstens zeven meter neer, tegelijk met een geweldige waterval en bleven half verdoofd liggen, gekneusd en versuft door de val.

En voor zij weer een beetje bij waren gekomen, hadden zes of acht kerels zich op hen geworpen en hen met staaldraden en dikke koorden gebonden, alsof zij niet mensen, maar wilde stieren waren.

Dit gebeurde in een kelder, vunzig en duister en maar vaag verlicht door een kaarslantaarn, die door Joe Mackart omhoog werd gehouden.

— Hebben jullie de honden? vroeg hij, toen het gehijg en gewentel van kriolende lichamen, daar aan zijn voet, tot rust was gekomen.

— Mooi zo, dan zullen wij hen eens van de kogel laten proeven.

— En daar zal ik bij zijn, dat verzeker ik je! zei een schelle vrouwenstem.

Het was Anita Maya, die gesproken had.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN EEN BANDIET

Van de vochtige, weinig gebruikte kelder, die eigenlijk de bodem van een put was, en waar het neerstortende water, al een vijvertje had gevormd, liep een smalle, bochtige tunnel naar de hoger gelegen gedeelten van de beruchte Kidnapperscentrale.

Niet zonder moeite sleepten de zes mannen nu de lichamen van Henderson en Raffles over de bodem van die gang, want lopen konden zij niet.

Het eerst werd Raffles naar een afzonderlijke cel gebracht en toen werd het zware lichaam van Henderson gesleept naar dezelfde ruimte, dat het nummer 4 droeg en waarin de machine stond met de vallende kogel.

Blijkbaar was de reus er het ergst aan toe, want hij was nog steeds half bewusteloos, toen hij met behulp van de dikke riemen werd vastgesnoerd op de brits met de dikke, stevige balken.

— Zou dat houden? vroeg Anita Maya wantrouwend, toekijkend hoe de kerels de riemen aantrokken.

— Maak je daar nu maar niet ongerust over, zei Mackart nors. Een man, die zelfs tweemaal zo sterk is, kan die riemen onmogelijk stuk wringen. Maar daar heb jij geen verstand van. Je ziet, dat hij ook nog met touwen is gebonden.

— Blijf je er bij, dat we hem gaan afmaken? vroeg de vrouw weer.

— Wat dacht je dan na alles wat er gebeurd is? riep Mackart tandenknarsend. Ik heb nu helemaal geen medelijden meer. Ze gaan er alle twee aan. Ik zal wel zorgen, dat er wat schrik verspreid wordt onder degenen, die ons lastig vallen.

— En de derde, die met hen samenwerkt?

— Die zullen we ook gauw genoeg hebben, zei Mackart minachtend. Als hij de hulp van Raffles en die kerel daar moet missen, zal hij het niet verbrengen.

— Verdwijnen jullie maar, jongens, zei de vrouw onverschillig, met de handen in de zij. Ik heb met Mackart nog iets te bespreken.

— De jongens blijven hier! beval Mackart kort. Als je nog wat te vertellen hebt, kun je dat in mijn kamer doen, en denkt er om, kerels, ik stel er jullie verantwoordelijk voor als er weer iets gebeurt. De nummers 3, 14 en 27 zijn door deze kerels zo goed als doodgeslagen en het is een wonder, dat Maya het zo ontlopen is. Dat grapje kan ik mij niet nog eens permitteren. Als we die kerel, «Battling Tiger», niet toevallig hadden gevonden en gebonden als een bosje sport, dan zouden wij nog nergens van weten. Die vrouw, Kate Dorn is weg, jammer genoeg, maar we hebben tenminste haar briefje en haar juwelen. Nou, ga mee jij, Maya. En zeg me wat je te vertellen hebt, maar doe het wat vlug, want ik wil hier met het werk beginnen. Misschien kokhalst hij nog wel.

Daarop verliet zij met Mackart de cel van de dood, waar nu vijf mannen achterbleven, die de reus moesten bewaken.

Mackart ging met de vrouw een zeer goed gemeubileerde kamer binnen, maar dat ook steeds met kunstlicht moest worden verlicht en zei tamelijk ongeduldig:

— Wat heb je te vertellen, Anita?

— Je kon wel wat vriendelijker zijn, Mackart!

— Daar is nogal reden voor. Ik stuur jou en drie van mijn beste mannen met het briefje van Raffles naar zijn huis, en daar vinden jullie, volgens jouw zeggen, alleen maar die kerel aan, die nu nog maar het spelletje met de kogel verwachten kan. En die doet precies het tegenovergestelde van wat er in de brief staat. Het is mij nog een raadsel hoe dat kwam.

— Voor mij is het helemaal geen raadsel, zei de vrouw. Jullie zijn ezels. Je had Raffles zelf nooit zijn handtekening moeten laten zetten. Begrepen jullie dan niet, dat hij een truc zou gebruiken? O, en zo eenvoudig. Hij maakte de lus van de tweede f van zijn naam zogenaamd dik van boven en dat betekent voor de ontvanger altijd: « doe het tegenovergestelde ».

— Die slimme duivel, siste Mackart. Maar het zal zijn laatste truc zijn geweest. En wat gebeurde er toen?

— Je schijnt het verhaal niet vaak genoeg te kunnen horen. Wij zaten rustig op het antwoord te wachten en nu, toen brak er een soort orkaan los. Die grote kerel kwam binnen, zonder iets in zijn handen, en tien tellen later sliepen onze drie mannen rustig. Wees maar blij, dat ik heb kunnen weglopen en je de zaak ben komen vertellen.

— Jammer, dat je het pas hebt verteld, toen we de bokser gebonden hebben gevonden. Dat is eigenlijk vreemd genoeg, zei Mackart, met een boze blik in zijn ogen.

— Is dat mijn schuld? Ik kon je niet eerder vinden.

— Anders weet je mij verrekt goed te vinden. Nu, wat wil je?

— Ik wil, dat je mij dat collier van Kate Dorn geeft, zoals je beloofd hebt.

— Loop ik er mee weg?

— Dat zeg ik niet, maar ik heb zo'n voorgevoel, dat je wel eens niet in de gelegenheid zoudt kunnen zijn je woord te houden.

— Je lijkt wel gek vannacht. Maar hier heb je het, mijn woord breek ik niet. Nog iets?

— Ja. Ik zou je willen vragen dat spelletje met die grote kerel niet te ver te drijven. Hij is toch Raffles zelf niet?

— Hij is net zo erg, en hij heeft drie van mijn beste mannen half dood geslagen. En sterven zal hij.

— Weet je, dat hij de politie heeft gewaarschuwd?

— Vervloekt, ook dat nog? Waarom vertel je me dat allemaal zo laat? Ben je dronken of gek, je hebt helemaal zo'n rare snuit en je bent buitengewoon brutaal. Heb je soms nog meer prettige berichten?

— Wel, je hebt kans, dat ze over een uur hier zijn, als ze Moore eenmaal te pakken hebben genomen, antwoordde de vrouw kalm. Ik zou mij je geld ook maar in bewaring geven. Als ze hier een inval doen en ze vinden je, ben je alles kwijt.

Mackart haalde langzaam zijn portefeuille uit zijn binnenzak, gaf ze aan de vrouw, keek haar doordringend aan en zei toen:

— Hier heb je mijn geld, jij zult wel zo verstandig zijn om mij niet te bedriegen, denk ik. Je weet wat het je zou kosten. En nu, wat er dan ook verder mag gebeuren, naar de duivel met die twee!

Hij ging snel het vertrek uit en Anita volgde hem op de hielen.

De vijf schurken zaten onverschillig hun sigaretten te roken.

Henderson was tot bewustzijn gekomen, keek verbaasd naar de kogel, daar vlak boven zijn borst, toen naar de vrouw en de man, die net waren binnengekomen en sloot daarna de ogen weer.

Anita liep op de brits toe, en zei sarrend:

— Bekijk alles nog maar eens goed, schurk, je zult er niet lang meer gelegenheid voor krijgen. Zitten de riemen nog wel goed? Gelukkig wel. Stevig leer, nietwaar? Nou, voor mijn part kunnen jullie je gang gaan, mannen. Ik moet eens zien hoe zo'n zwaar bakbeest van een kerel zich houdt.

Mackart was op zijn beurt naar de brits gekomen en vroeg stroef:

— Ken jij de geheimen van Raffles?

— Niet allemaal, een paar maar.
 — Wil je mij die zeggen?
 — Wil jij naar de hel lopen?
 — Je weigert dus? Breng de machine in werking.

Een man haalde de hefboom omlaag, de motor snorde, het stalen koord werd strak getrokken, de kogel ging een stukje omhoog en viel toen met een doffe bons op de borst van Henderson, die uitriep:

— Wat is dat, jongens? Gaan jullie met mij knikkeren?

— Vligger! bruide Mackart razend van woede door deze opmerking.

De man aan de machine haalde met een ruk de hefboom over en langzaam, rees de loden kogel tot op een hoogte van bijna een meter boven de martelbank. Maar hij had die hoogte nog niet bereikt, of Henderson kwam overeind op de bank, terwijl de al voor zeven-achtste doorgesneden riemen, met het geluid van een pistoolschot knapten, gespte bliksemsnel de riemen van zijn benen los en sprong onmiddellijk naast de brits.

Mackart slaakte een dierlijke schreeuw van woede, trok zijn revolver en wilde schieten, maar razendsnel had de vrouw een vlijmscherp mes uit haar kleren te voorschijn getrokken en smeed het naar de bandiet.

Het wapen miste hem rakelings.

Mackart gilte nu letterlijk van woede, deed een stap naar voren, struikelde echter over een van de riemen en viel.

Hij viel met zijn bovenlijf over de brits en juist op datzelfde ogenblik schoot de paal van de machine los, de loden kogel viel en trof de schurk tussen de schouderbladen en brak hem de nek.

Half werktuigelijk grepen de andere schurken hun revolvers, maar Henderson was al bij hen, zwaaide met zijn mokervuisten en liet ze neerkomen op hun koppen, zodat ze als kegels om en door elkaar rolden.

— Zo is het mooi geweest, James, beval Brand, die de lezer al wel onder zijn vermomming als Anita herkend zal hebben, kom mee en doe de deur op slot, ze zijn rijp voor de politie.

De twee mannen liepen vlug de cel uit, gooiden de deur in het slot en gingen naar de kamer, waar Raffles was opgesloten.

Tien minuten later hadden de drie mannen de Centrale verlaten langs een van de zijdeuren. Ze werd bewaakt, maar de twee mannen, die daar op post stonden, moesten hun plichtvervulling met een maandenlange opsluiting in een ziekenhuis bekopen.

Henderson trad die nacht bijzonder streng op.

De volgende ochtend wilde Raffles in eigen persoon het halssnoer aan de be-roofde schrijfster overhandigen.

Kate Dorn liet het hem houden.

Bekend is dit feit nooit geworden, het is het geheim gebleven van de be-roemde schrijfster en van Raffles alleen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Hollandse Filmster

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :